



Tengernek Csillaga

Mária korszakának lapja

2019. jan.–febr.
XXIV/1. szám

Ára: 350,- Ft



Rozsnyó – oltárkép

Mily csodálatos a Te Neved!

*Uram, mi Urunk, milyen csodálatos
széles e világon a Te Neved!
Dicsőséged az egekig magasztalja
a gyermekek és a kicsinyek ajka.
Védőbástyát emeltél elleneid ellen,
hogy elhallgattasd az ellenszegülőt és a lázadót.
Bámulom az eget, kezed művét,
a Holdat és a csillagokat, amelyeket Te alkottál.
Mi az ember, hogy megemlékezel róla,
az ember fia, hogy gondot viselsz reá?
Majdnem isteni lényé teted,
dicsőséggel és fönséggel koronáztad.
Hatalmat adtál neki kezed műve fölött,
mindent lába alá vetettél:
minden juhot és barmot, a mezők vadjait,
az ég madarait s a tenger halait,
mindent, ami a tengerek ösvényén kering.
Uram, mi Urunk, milyen csodálatos
széles e világon a Te Neved!*

(Zsolt 8.)

Tartalomjegyzék

Szűz Mária az Újszövetségben (2.).....	1
II. János Pál pápa: A tökéletesség útja.....	8
A szenvedés vállalása.....	10
Az alázatosság litániája.....	11
A hamis alázatról.....	13
Mi különböztet meg egy katolikust a Sátántól?	15
Szexuális visszaélés és homoszexualitás a papságban.....	16
De mi ott voltunk.....	21
Maria Simma: A tisztítótűzről (1.).....	22
Közbenjárás gyermekáldásért	30
A Szűzanya és a Szentkorona.....	31
Kevésbé ismert történetek Szent Pio atyáról	35
Ördögűző ima.....	39
Ima hazánkért és a világ vezetőiért	39
Az Eucharisztikus Világkongresszusra készülve	
Benedek pápa a kézbeáldoztatásról	40
Mária-kegyhelyek	
Rozsnyó.....	44
Mária kicsinyei	
Az Egyház szívében.....	45
Rózsafüzér	
Szent Mihály arkangyal rózsafüzére.....	48

A Szerkesztőség címe:

1539 Budapest, Postafiók 638.

Internet: www.tengerneksillaga.hu

E-mail: info@tengerneksillaga.hu

A lappal kapcsolatos bármilyen észrevétellel,
javaslattal forduljon a lap szerkesztőségéhez!

Felelős szerkesztő: Jánossy Gábor

Készült a Co-Print Kft. nyomdájában,

www.co-print.hu

Felelős vezető: Gebauer Gergő

A hátsó borítón:

A Tengernek Csillaga folyóirat megrendelhető
a Stella Maris Alapítvány postafiók címén, il-
letve e-mailen és megvásárolható a templo-
mokban vagy Budapest V., Ferenciek terén.

Kéziratokat nem őrzünk meg és nem kül-
dünk vissza.

Kiadja a Stella Maris Alapítvány

A Stella Maris Alapítvány
bankszámlaszáma: K&H Bank
10200885-32621031-00000000

ISSN szám: 1416-8243

Szűz Mária az Újszövetségben (2.)

Az Úr angyala köszönté a Boldogságos Szűz Máriát

Szent Lukács evangélista az Angyali Üdvözet körülményeinek és szereplőinek bevezető ismertetése után rátér magára a központi eseményre.

„Az angyal bement hozzá és így köszöntötte: Üdvözlégy, kegyelemmel teljes! Az Úr veled van. (Áldottabb vagy te minden asszonynál.)” (Luk 1,28)

Mária kiválasztottsága.

Keresztelő Szent János születésének hírüladása a templomban történt: a zsidó nép nemzeti-vallásos életének központjában. A Messiás, bár testileg saját népéből származik, hivatása mégsem korlátozódik csak egy nemzetre. Születésének hírüladása egy eddig teljesen ismeretlen helyen történik. Mária, a megtestesülő isteni Ige hajléka, akit féltő gonddal készített elő a Mindenható, szentebb volt minden templomnál, ezért az ő egyszerű szobája is méltó volt Isten követésének fogadására. Az angyal bement hozzá, s ez azt érzékelteti, hogy itt nem álomlátásról, nem képzeletszüleményről van szó, hanem valóságról. Az emberalakot felvett angyal otthonában keresi fel Máriát: Mária fogadja őt és nem kihallgatásra megy hozzá. Tehát a szűzi jegyes, a 14-16 éves názáreti leány felsőbbrendű az angyalnál, Isten legtisztább teremtményénél.

Az Úr angyalának első szava *köszöntés*. Zakariást, Ker. sz. János születésének hírüladásakor nem köszöntötte Gábor angyal. Mikor megjelent neki, azonnal jövelele céljának közlésébe kezdett. Az angyali jelenés már önmagában is nagy kitüntetés, és valami fontos dolgot jelent. De hogy angyal egy egyszerű földi teremtményt üdvözöljön, eleddig hallatlan volt. Itt viszont a legelső köztől való angyal köszönti ezt az alázatos, szegény, eddig teljesen ismeretlen názáreti leányt. Egyedül Mária részesül ebben a kitüntetésben. Ez is mutatja különleges nagyságát.

Az angyal arám nyelven beszélt Máriához, tehát isteni Megbízója üdvözlét is ezen a nyelven tolmácsolta. A magyar *üdvözlégy* a latin *ave* megfelelője. Ez pedig szabad fordítása a görög szövegben levő *xatōe*-nek, ami szó szerint annyit jelent: örülj, örvendezz. Az angyal tehát nem a zsidók szokásos: béke veled köszöntésével üdvözölte Máriát, ahogyan Krisztus Urunk köszönti pl. feltámadása után apostolait, és ahogy Palesztinában még ma is szokás. Az írásmagyarázók véleménye szerint a megszokott zsidó köszöntés helyett az örülj, örvendezz üdvözölő szó jobban illett az angyal további szavainak tartalmához. Ezzel elő tudta készíteni Máriát híradása messiási jellegére. Szofonias (3,14) és Joél (2,21) próféták messiási jövendöléseiket ezzel vezetik be. Így ez a köszöntés felhívás a messiási jövendölések örömhírén való örvendezésre, és

nagyon is megfelelt a megtestesülés páratlan örömhírét közlő angyal első szavának. Néhány hét múlva ez az örvendezés a Magnificat ujjongásában tovább folytatódik Mária ajkán. Vannak azonban, akik azt gondolják, hogy szent Lukács nem szó szerint hozza a zsidó szokásnak megfelelő angyali üdvözlő szót, hanem csak szabad fordításban.

Bármelyik köszöntési formát is használta az isteni követ, nem a szokásos üdvözlés akar lenni, hanem a továbbiaknak bevezetője és szerves része. Az angyal következő szava: *kegyelemmel teljes* egyszerre igazolja az örvendezés létjogosultságát. Az eredeti görög szöveg szabatos magyar fordítása így hangzik: állandó birtokosa a kegyelem gazdagságának. Az üdvözlés után általában megszólítás következik. Gábor angyal nem nevezi Máriának a szüzet. Ez a név, amint már említettük, abban az időben eléggé elterjedt volt Izrael leányai között. Az isteni hírnök olyan nevet ad neki, ami egyedül csak őt illeti: kegyelemmel teljes. Mint az üdvösség történetében annyiszor, a név itt is a nevezett személyiségének lényegét jelöli, az angyal Mária mivoltának legbensőbb titkát adja hírül. A Szeplőtelen Fogantatásról szólva ezt részletesebben kifejtjük.

Kitől kapta ez a názareti leány a kegyelemnek ezt a pazar gazdagságát és miért kapta, kiderül az angyal harmadik szavából: *Az Úr veled van*. Ez igen használatos kifejezés a Szentírásban. Sőt Holzmeister szerint kifejezetten biblikus szóalak. Általában valami nagy, rendkívüli dologra való kiválasztást, és egyúttal a megbízatás teljesítéséhez szükséges isteni segítséget jelenti. Bizonyára ez idéződött fel a Szűz lelkében, amikor angyal ajakáról hozzá szólnak a nagyjelentőségű szavak. Megérthette, hogy valami különleges hivatásra választotta ki Isten s ennek sikeres teljesítéséhez segítségét biztosítja. Az angyal ugyanis nem kívánja, hogy az Úr legyen vele; nem ígéri hogy majd vele lesz, hanem mint tényt jelenti ki, hogy az Úristen vele van. Így lesz ez tulajdonképpen az előbbi angyali szónak megerősítése és magyarázata: Mária kegyelemmel teljes, mert vele van az Isten. Hogy miért eme nagy kitüntetés, mi az a nagy megbízatás, amelyért ezt a nagy kiváltságot élvezzi, majd csak az angyal további közléséből lesz nyilvánvaló. Anyaságra, Istenanyaságra választotta ki őt a Gondviselés. Anyaság, de nem csupán a természetes rendben, mert ebben az esetben nem lenne önmagában nehezebb, mint minden más földi anyaság. Éppen ez az angyali szó jelzi már előre, hogy Mária anyasága sokkal több a földi anyaságnál, anyai hivatása a kegyelem világára, a megváltás természetfeletti rendjére is kiterjed. Mivel a megtestesülés lényegében megváltói célzatú, tehát anyasága is a megváltás körébe tartozik. Ezért kell hozzá ez a nagy isteni segítség, hogy vállalni tudja Mária mindazt, ami ezzel az anyasággal Isten tervei szerint együtt jár.

Ezek után már jól érthető az angyal további közlése: *áldottabb vagy te minden asszonynál*. Bár a legfontosabb görög kódexekben: a vatikániban és a

sinaiban, valamint néhány kisebb kéziratban és fordításban hiányzik az angyali üdvözlőnek ez a szakasza, – ezért teszi zárójelbe az Újszövetség új magyar fordítása – mégsem lehet csupán betoldásnak minősíteni, mert a legtöbb kódex és kézirat tanúsága szerint az angyal szavainak szerves része, amelyet majd a Szentlélektől eltelt Erzsébet később megismétel. A kifejezés felsőfokú, kiemelő értelmet tartalmaz. Aki minden asszonynál áldottabb, az az asszonyok között legáldottabb, legkiválóbb. Önmagában véve tulajdonképpen ez is gyakori ószövetségi köszöntés. „Áldottabb vagy te minden asszonynál”, mondta Debóra Jáhelnek, aki Sziszarától szabadította meg Izraelt. Így üdvözli Oziás az egész választott nép nevében a Holofernesz felett győzedelmeskedő Juditot. Ez a köszöntés jár ki tehát azoknak a híres és kiváló zsidó asszonyoknak, akik erényeik vagy a választott nép érdekében végzett dicső és páratlan tetteik révén váltak ki a többiek közül. Mária még ezeknél is áldottabb. Hiszen Mária nemcsak egy nép, hanem az egész emberiség megmentésében működik közre.

Az első Mária-tisztelet

Gábor angyal szavaiban tehát mély igazságok rejlenek s a Mária-tan alapjait tartalmazzák. De egyben az első Mária-tisztelet is. Valamikor a teremtés hajnalán Isten próbára tette az angyalokat. Ez valószínűleg abban állott, hogy a Teremtő tudtukra adta a megtestesülés titkát, közölte velük a Megváltónak és Édesanyjának az övékét is felülmúló méltóságát. Az angyalok egy része semmiképpen sem tudta elviselni, hogy föléjük, a tiszta szellemek fölé, test-lélekből álló lények kerüljenek, s ezért fellázadtak az Úristen ellen. Büntetésből Isten eltaszította magától őket. Az angyalok nagy többsége azonban, ahogy ezt a Jelenések könyve 12. fejezetének 7-9 sorai leírják, engedelmesen meghajolt Isten fölséges akarata előtt. Hosszú idő után most az angyali üdvözlőkor érkezett el a pillanat – vélik többen a szentírás magyarázók közül –, hogy az Istenhez hűséges angyalsereg nevében Gábor angyal e minden angyal fölé rendelt Asszony előtt ebben a hódoló köszöntésben nyilvánítsa ki tiszteletüket.

Ha Isten szemében ekkora Mária, ha az angyalok is így hódolnak előtte, akkor mennyivel inkább kell nekünk tisztelnünk őt. Egyúttal pedig ez a tisztelet, amint az angyalok esetében, éppen úgy a mi részünkről is, az Istenhez való hűségnek kifejezője. A Mária-tisztelet mindenkor hitünk megvallása, a jó és a rossz, a buzgó és a lanyha katolikusok ismertetőjele, az ősi-igaz hit próbaköve, Krisztus igaz Egyházának a különféle szektáktól való megkülönböztetője, a keresztény egység egyik követelménye és alapja.

A Szeplőtelen Fogantatás

Kegyelemmel teljes

A Szeplőtelen Fogantatást 1854-ben hittétellé nyilvánító Ineffabilis Deus kezdetű pápai döntvény Gábor angyalnak a Boldogságos Szűzhöz intézett köszöntését, s főleg Mária „kegyelemmel teljes”-nek való szólítását a világban „eddig még el nem hangzott” páratlan üdvözlésnek mondja. Ez is figyelmeztet a kifejezés rendkívüli jelentőségére. Keressük meg hittani értelmét.

Szent Lukács görög nyelven írta evangéliumát. Ebben az eredeti görög szövegben „kecharitómené” található. Ezt a Vulgata latin bibliafordítás „gratia plena”-ra fordítja, a régi magyar Szentírás „malasztal teljes” kifejezést használ, ahogyan még ma is imádkozzuk az Üdvözlégymáriában, az Újszövetség új magyar fordítása pedig e szláv szó helyett a mai nyelvhasználatnak megfelelőbb „kegyelem” szót választotta. Mit jelent Szent Lukács görög kifejezése? Önmagában jelenthet külső, testi szépséget, kellemet, de belső szépséget, lelki bájosságot is. Újszövetségi használatban Isten ingyenes ajándékát, kegyét, kegyelmét jelzi. Nem kétséges, vallja Lagrange, hogy itt fizikai vagy erkölcsi értelemben kell-e vennünk. Az Úristen követküldése, annak módja és az isteni üzenet eddig elhangzott része azt bizonyítja, hogy itt Mária erkölcsi szépségéről, az isteni kegyelemről van szó. De mit jelent a görög szó a szövegben található alakjában? Ez a nyelvtani alak a kegyelemmel való elhalmozottságot, a kegyelem bőségének állandó és tökéletes birtoklását fejezi ki. Az angyali követ tehát Isten nevében megdönthetetlen igazságként hirdeti ki, hogy Mária telve van Isten kegyelmével. Maguk az atyák és egyházi írók tanítják – hangsúlyozza IX. Piusz a már említett döntvényében –, hogy amikor a legmagasztosabb istenanyai méltóságot hírül hozó Gábor angyal Mária Isten nevében és parancsára kegyelemmel elteltnek nevezi, ez az egyedülálló, ünnepélyes és eddig nem hallott köszöntés azt mutatja, hogy Mária az isteni kegyelem székhelye, a Szentlélek minden ajándékának birtokosa, sőt ezeknek csaknem mérhetetlen kincstára és kimeríthetetlen mélysége, úgyhogy az átkozatnak sohasem volt részese. Az atyák és az egyházi írók a kegyelemmel teljes kifejezést új köszöntésnek, szokatlan beszédnek, egyedül Mária számára lefoglalt és egyedül az ő méltóságának megfelelő üdvözlésnek nyilvánítják, s ebből azt következtetik, hogy annak is valami egészen új, szokatlan, rendkívüli, egyedül csak Mária megillető dolognak kell lenni, amit ez kifejez.

A kegyelem teljessége azonban nem végtelenséget jelent, amint magában Istenben, Jézus Krisztusban azt jelenti (Ján 1,14). Viszont nem is csak azt a mértéket, ahogyan Szent Erzsébet (Luk 1,41), Zakariás (ugyanott 1,76), Szent István vértanú (Apostolok Cselekedetei 68), vagy az apostolok (u.o. 2.4) voltak eltelve Szentlélekkel. Mária azt a teljes mértékű kegyelmi telítettséget kap-

ta meg Istentől, amelyet páratlan istenanyai hivatása megkövetelt. Szentsége felülmúlta az összes szentekét és angyalokét, ahogyan XII. Piusz pápa tanítja a Jézus Krisztus Titokzatos Testéről szóló körlevelében: „Mária szentséges lelkét jobban eltöltötte Jézus Krisztus isteni Lelke, mint minden más teremtményt együttvéve”. A kegyelemben való fejlődése ennek ellenére nincs kizárva. Helyesen mondja Knabenbauer: „Jóllehet Mária kegyelemmel teljesnek mondjuk, mégsem tagadjuk a kegyelemben való növekedésének lehetőségét”. A kapott megszentelő és segítő kegyelmekkel közreműködve haladt az élet-szentségben. Az Isten-ember az egyedüli, aki kezdettől fogva minden tökéletesség birtokában volt.

Abból, hogy Gábor angyal minden *időbeli korlátozás nélkül* állítja Mária-áról ezt a kegyelmi teljességet, az következik, hogy semmiféle bűn, még az eredeti bűn sem érte a Szűz lelkét. Nemcsak az angyali üdvözléstől kezdve, nemcsak életének egy szakaszában, hanem egész életében ilyen. Bűn nélkül, a kegyelem pazar gazdagságával elhalmozva teremtette őt az Isten. Mivel pedig az üdvözlés után szokásos megszólítás helyett mintegy nevében nevezi az isteni követ a teljes kegyelem birtokosának, ezért – a Szentírásban szokásos névadásokhoz híven – ez Mária személyének lényegét fejezi ki. Vagyis a kegyelem Mária-hoz tartozik, ez tőle elválaszthatatlan. Nem lehetett tehát életének egy pillanata sem, amikor ettől meg lett volna fosztva és helyét a bűn bitortolta volna. Mivel pedig az üdvözlés Gábor angyal Isten nevében és megbízásából vitte a Szűzhöz, maga a Mindenható nevezi Mária kegyelemmel teljesnek, egészen büntelennek: ő a Szeplőtelen Fogantatás.

A szentlukácsi kifejezés önmagában még nem bizonyítja a szeplőtelen fogantatást. A Szentírásban azonban Isten kinyilatkoztatott Szavának felleléséhez nem elégséges az illető szöveg elemzése, az illető kifejezés nyelvészeti jelentésének ismerete. Ezekon kívül elengedhetetlenül szükséges az összefüggő részek egybevetése, a párhuzamos helyek számbavétele, a katolikus hagyomány ismerete, elsősorban pedig a tanító Egyház tanításához való igazodás. A tanító Egyház az angyali üdvözlésnek ebből a részéből az Ineffabilis Deus kezdetű, már idézett döntvényben a hagyományra támaszkodva Mária időre egyáltalán nem korlátozott kegyelmi telítettségének tényét, mindenféle büntől való mentességét olvassa ki. Az Egyház útmutatása nyomán továbbhaladva és a Mária-tan többi igazságainak, főleg pedig az istenanyaság, a szeplőtelen fogantatás és a mennybevitel dogmáinak figyelembevételével könnyebben és biztosabban rátalálhatunk Gábor angyal „kegyelemmel teljes” kifejezésében – mint magban a virágra – a szeplőtelen fogantatás burkoltan tartalmazott igazságára.

A szeplőtelen fogantatás tana az ősevangéliumban

Mivel a párhuzamos helyek kölcsönösen megvilágítják egymást, összevetésük nagyon megkönnyíti az Isten szándéka szerint való helyes értelem megtalálását, ezért követve a Szentatya bibliai tudományokkal foglalkozó, már idézett körlevelének útmutatását, kitérünk röviden az ősevangéliumra, amely Mózes Teremtés könyvében, a 3.fejezet 15-ik sorában található: „Ellenségeskedést vetek közéd és az asszony közé, ivadékod és ivadéka közé: Az széttiporja fejedet, te pedig a sarka után leselkedel”. Itt is a már említett szempontok vezetnek bennünket a hely értelme megismerésében. Aki ugyanis csak önmagából a szövegből akarna annak tartalmára rátalálni, elvonatkoztatva a kinyilatkoztatás egészétől, az, miként a protestáns szentírásmagyarázók s velük együtt néhány katolikus is, természetesen az ősevangélium asszonyában nem tud mást látni, mint kizárólag Évát. De aki a hagyomány útján és az egyházi tanítóhivatal megállapításai szerint tájékozódik – katolikusnak pedig ez a legelemibb kötelessége – tágul nézőköre és az egész kinyilatkoztatás fényében könnyebben és biztosabban meglátja az ősevangélium asszonyában Máriát. Különösen szükséges az egész kinyilatkoztatás fénye itt, bűnre csábítása miatt sátánt sújtó istenítélettel kapcsolatban, ahol hasonlatokkal bővelkedő jövődőléssel állunk szemben. Az ősevangéliumnak megfejtése következőleg csakis a jövődőlés beteljesedése után lehetséges. Megfejtésének kulcsa tehát a megváltás.

A megváltás szent könyveiből, az újszövetségi kinyilatkoztatásból tudjuk, hogy a kígyó maga a sátán, az ellenségeskedés pedig erkölcsi természetű: a bűnnek és a szentségnek, a rossznak és a jónak küzdelme. A megígért sátántipró ivadék Jézus Krisztus. Az asszony tehát nem lehet más, mint Szűz Mária, akit „a II. századtól kezdve a szentatyák mint új Évát helyezik az új Ádám mellé, aki bár ennek alá van rendelve, vele mégis szorosán egyesül a pokolbeli ellenséggel vívott küzdelemben, amely, mint az ősevangélium előre hirdeti, a bűn és halál felett aratott legteljesebb győzelemmel végződik”, írja XII. Piusz pápa a Szűzanya, testi-lelki mennybevitelét kihirdető apostoli döntvényében. Krisztusnak és Máriának szoros kapcsolatát az emberiség örök ellensége, a sátán elleni győzelmes harcban az ősevangéliumban jelezve látják tehát az atyák És az egyházi írók. Az ősevangéliumnak erre a hagyományra alapuló tanítását mind a Munificentissimus Deus, mind pedig az Ineffabilis Deus apostoli döntvény hittani érvként használja fel annak bizonyítására, hogy a Szűzanya testi-lelki mennybevitelének, illetve szeplőtelen fogantatásának tana kinyilatkoztatott igazság. Drewniak az ősevangéliumnak a hagyományból kölcsönzött mariológikus értelmezésére alapozott érv erejét gyengítette azzal a megállapításával, hogy az atyák közül csak néhányan ismerik el az ősevangélium mariológikus értelmét. Állítását H. Lennerz is támogatta főleg azzal a

megokolással, hogy az Ineffabilis Deus bullát előkészítő teológiai bizottság aktái szerint IX. Piusz pápa sem szándékozott azt állítani, hogy az atyák és az egyházi írók egyhangúlag mariológikusan értelmezik az ősevangéliumot. A Gregoriana jeles tanárának ez a megállapítása önmagában helytálló, azonban egyáltalán nem igazolja Drewniakot, aki az atyáknak és az egyházi íróknak az ősevangéliumra vonatkozó tanítását eléggé felületesen kutatta át. Honfirtársunk, Gallus Tibor jezsuita atya kitűnő tanulmányában kimutatta, hogy az ősevangéliumnak már a II. században kezdődő mariológikus értelmezése az atyák többségénél megtalálható. Az egyházatyák után következő korban a trentói zsinatig ez az értelmezés válik általánossá. A zsinatot követő korszakban pedig egyhangúvá válik ez az értelmezés. Pl. az 1750-től 1820-ig terjedő időközben 47 hittudós és szentírás magyarázó közül 40 a hagyományos mariológikus értelmezést vallja. IX. Piusz pápa tehát a Szeplőtelen Fogantatás hittételt kimondó bullájában joggal hivatkozik az atyáknál és az egyházi íróknál megnyilatkozó hagyományra. Az ősevangéliumban jelzett Éva-Mária ellentétes párhuzamból, Krisztus-Mária benső, Isten akarta kapcsolatából, amely az alvilág hatalma ellen való közös harcra és győzelemre irányul, az következik, hogy amint Évával a romlás: a bűn és a halál jött a világba, úgy Máriával az üdvösség: a bűnön és a halálon aratott győzelem. Amint Krisztus a megváltásban eltiporta a sátán fejét, azaz „elvette a világ bűneit” és kiszedte a halál fullánkját, úgy Mária, a megváltás győzelmes harcában társa, részes a győzelemben is. Máriának a bűnön aratott győzelme pedig csak úgy teljes, ha nemcsak személyes büntől volt mentes, hanem még az áteredő büntől is. Ha a Szűzanyát beszennyezte volna az áteredő bűn, akkor az a szöges ellentéte a gonoszlélekkel, amelyet a legrégebb időktől kezdve vall a hagyomány, nem állna fent. Lehetetlen, hogy Mária, aki a Megváltó társa a sátán letiprásában, valaha maga is a sátán letiportja lett volna. Lehetetlen, hogy Mária, aki Krisztussal és Krisztus által az új életet volt hivatva megszerezni, valaha a halál gyermeke lett volna. Lehetetlen, hogy Mária, aki kérlelhetetlen ellenségeskedésben áll a sátánnal, valaha is jóban lett volna vele. Lehetetlen, hogy Máriára, akit az Úristen megtestesülő Fia számára öröktől fogva anyául választott, életének bármilyen rövid pillanatában is az Atya nemtetszéssel tekintett volna. Az ősevangélium tehát tanítja, hogy Mária a bűnön teljes győzelmet arat. Ezt a páratlan kegyelmi tényt jelenti a Szeplőtelen Fogantatás.

(Mihályi Gilbert O.PREAM.: Szűz Mária az Újszövetségben, 1954., Anonymus, Róma, 26-37 o.)

A tökéletesség útja

Részletek Szent II. János Pál pápa Veritatis splendor című enciklikájából

Jézus: „Ha tökéletes akarsz lenni, menj el, add el vagyonodat, oszd szét a szegényeknek, és kincsed lesz a mennyben; aztán jöjj, és kövess engem.” Amikor hallotta az ifjú ezt a beszédet, letörten távozott, mert nagy vagyona volt. Jézus pedig ezt mondta tanítványainak: „Bizony, mondom nektek, hogy a gazdag ember nehezen megy majd be a mennyek országába.” Sőt azt is mondom nektek: „Könnyebb a tű fokán átmenni, mint a gazdagnak az Isten országába bejutni.” (Mt 19,21)

Jézus beszélgetése az ifjúval segít minket abban, hogy megértsük a *tökéletességre meghívott ember erkölcsi gyarapodásának föltételeit*: az ifjú, aki megtartotta az összes parancsolatokat, alkalmatlannak mutatkozik arra, hogy a saját erejéből megtegye a következő lépést. Ennek megtételéhez ugyanis érett emberi szabadság – „ha akarod” – és a kegyelem isteni ajándéka – „jöjj és kövess engem” – szükséges. *A tökéletesség igényli az önátadásnak azt az érettségét, amelyre az emberi szabadság hivatott.* Jézus az ifjúnak a parancsolatokat úgy mutatta meg, mint az örök élet első, elengedhetetlen föltételét; ezzel szemben a birtokolt javak elhagyása és az Úr követése elhatározás jellegű: „Ha akarod”. Jézus szava föltárja a szabadság érettség felé tartó növekedésének különleges dinamikáját, s ugyanakkor megmutatja *a szabadság és az isteni törvény alapvető viszonyát.* Az emberi szabadság és az isteni törvény nem szemben állnak egymással, hanem épp ellenkezőleg, kölcsönösen föltételezik egymást. Krisztus tanítványa tudja, hogy hivatása a szabadságra szól. Pál apostol lelkes örömmel mondja: „Ti ugyanis, testvérek, a szabadságra nyertetek meghívást”, de mindjárt hozzátézi: „csak vissza ne éljtek a szabadsággal a test javára, hanem szeretettel szolgáljatok egymásnak” (Gal 5,13). A határozottságnak, mellyel az apostol szembeszáll azokkal, akik a törvény teljesítésével akarnak megigazulni, semmi köze az ember hamis „felszabadításához” a parancsok alól, melyek – épp ellenkezőleg – a szeretet gyakorlásának szolgálatára vannak”

Szent Ágoston, miután szólt a törvények megtartásáról, mint a szabadság első, tökéletlen fokáról, így folytatja: Erre valaki azt kérdezi, hogy miért nem tökéletes még? Azért, mert a tagjaimban más törvényt érzek, és ellentétben állnak értelmem törvényével... A részleges szabadság részleges rabszolgaság: még nem teljes, még nem tiszta, még nem tökéletes a szabadság, mert még nem vagyunk az örökkévalóságban. Részben még magunkban hordozzuk a törékenységet, s csak részben értük el a szabadságot. A keresztségben összes

bűneink eltöröltettek, de vajon a gonoszság eltűntével eltűnt-e a törékenység? Ha eltűnt volna, akkor a földön bűn nélkül élnénk. De ki merné ezt állítani azon kívül, aki gőgös, s aki méltatlan a szabadítás irgalmára?... Mivel tehát megmarad bennünk bizonyos törékenység, merem mondani, hogy amennyiben Istennek szolgálunk, szabadok vagyunk, s amennyiben a bűn törvényének szolgálunk, rabszolgák vagyunk.

„*Jöjj és kövess engem.*” (Mt 19,21) E tökéletesség útja és tartalma *Krisztus követése* azután, hogy az ember lemondott saját javairól és önmagáról. Olyan meghívás ez, melynek csodálatos mélységét a tanítványok teljesen csak Krisztus föltámadása után fogják majd föl, amikor a Szentlélek bevezeti őket a teljes igazságba (vö. Jn 16,13). „amikor azonban eljön ő, az igazság Lelke, elvezet titeket a teljes igazságra”.

Itt nem csupán arról van szó, hogy meg kell hallgatni egy tanítást vagy engedelmeskedni kell egy parancsnak, hanem *Krisztus személyéhez kell ragaszkodni*, osztozni kell vele életében és sorsában, részesülni kell az Atya akarata iránti szabad és szeretetteljes engedelmességében. A hittel követve a megtestesült Bölcsességet, Jézus tanítványa valójában *Isten tanítványa* lesz (vö. Jn 6,45). Jézus ugyanis a világ világossága, az élet világossága (vö. Jn 8,12); Ő a pásztor, aki vezet és táplálja a nyáját (vö. Jn 11,16); Ő az út, az igazság és az élet (vö. Jn 14,6); Ő az, aki az Atyához vezet, annyira, hogy Őt, a Fiút látni az Atya látásával egyenlő. (vö. Jn 14,6-10). Ezért utánozni a Fiút, a „láthatatlan Isten képmását” (Kol 1,15) az Atya utánzását jelenti.

Jézus cselekvésmódja és szava, tettei és parancsai a keresztyén élet erkölcsi törvénye. Cselekedetei ugyanis – s egész különlegesen szenvedései és kereszthalála – az eleven kinyilatkoztatások az Atya és az emberek iránti szeretetéről. S Jézusnak épp ez a szeretete kívánja, hogy utánozzák azok, akik követik Őt. Ez az „*új*” parancs: „Új parancsot adok nektek, hogy szeressétek egymást; miként én szerettelek titeket, úgy szeressétek ti is egymást. Arról fogja megismerni mindenki, hogy tanítványaim vagytok, hogy szeretettel lesztetek egymás iránt.” (Jn 13,34-35).

Amikor az ifjút követésre hívja a tökéletesség útjára, Jézus azt kívánja tőle, hogy a szeretet parancsában legyen tökéletes, az „*Ő*” parancsában: hogy olvadjon bele az Ő teljes odaadásába, utánozza és élje újra a „*jó*” Mester szeretetét, azét, aki „mindvégig” szeretett. Jézus a maga részéről minden embertől ezt kívánja, aki követője akar lenni: „Ha valaki utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye föl keresztségét és kövessen engem.” (Mt 16,24)

Krisztus követése nem külső utánzás, mert az embert a szíve mélyéig érinti. Krisztus tanítványának lenni azt jelenti, hogy *hasonlóvá válni hozzá*, aki Szolga lett és odaadta magát egészen a keresztségig. (vö. Fil 2,58) A hit által Krisztus

a hívó szívében lakik, (vö. Ef 3,17), és így a tanítvány hasonló Urához. Ez a *kegyelemnek*, a bennünk lévő Szentlélek tevékeny jelenlétének *gyümölcse*.

(Veritatis splendor 17-21)

A szenvedés vállalása

Az idő múlásával egyre közelebb kerülök magam is ahhoz az állapothoz, melyet az öregek szoktak emlegetni: „furcsa, ha nem fáj semmi”. Ezzel párhuzamban e világ egyre inkább igyekszik kirekeszteni a fájdalom tényét, hiszen jellemzően azt kell mutatni, hogy minden rendben... Pedig ahogy Szent II. János Pál pápát láttuk, láthatta az egész világ öregnek, szenvedőnek, úgy körünkben is az öregek egyre többet szenvednek, ahogy múlnak felettük az évek. A nagy kérdés, hogy van-e értelme ennek a szenvedésnek? Mit lehet kezdeni ezzel a szenvedéssel?

A közelmúltban Sükösdön egy komoly misztikus élményben volt részem, végig szemlélhettem a Krisztus keresztútjához tartozó szenvedéseket, ahogy Marika megéli azt minden első pénteken. Ő ezt szeretetben vállalja sokakért. Ennek kapcsán újból alkalmam volt mélyen belegondolni, hogy Krisztus az értünk vállalt leírhatatlan szenvedéseit szeretetben viselte el, értünk, értem, a lelkünk, a lelkem megmentéséért. De ugyanígy említhetnék sok szent életű embert, illetve sok kanonizált szentet is, akik igen sok szenvedést vállaltak zokszó nélkül, szeretetben felajánlva annak elviselését lelkek mentéséért.

Volt alkalmam elgondolkodni azon, hogy Jézus Krisztus értünk vállalt kegyetlen szenvedés sorozata – a szentek szenvedéséhez hasonlóan – mind a szeretet jegyében történt. Jézus szeretetből, a Mennyei Atyának engedelmességgel, a mi lelkünk megmentéséért vállalta mindezeket. A szenvedés viselése és felajánlása (Krisztus szenvedéséhez társítása) a szeretet cselekedete. A saját szenvedésem elfogadása, felajánlása azt jelenti, hogy belépek az Isten szeretet-áramába. Mert ez a szeretet egyik változata!

Az áteredő bűn miatt, valamint a bukott angyalok folyamatos incselkedései, csábításai miatt a világon ma egyre komolyabb mértékű rontás uralkodik. A Sátán ma már nagyon nagy erőket tud mozgósítani, sok-sok embert sodorva magával. Üzenetekben, égiek által diktált, vagy sugalmazott imákban egyre gyakrabban találkozhatunk azzal a gondolattal, hogy imádkoznunk kell a megtévesztett emberekért, akiknek egy része már nem is tud önmagáért imádkozni, mert olyan sátáni szorításban van.

A saját kisebb-nagyobb testi-lelki szenvedéseimet, fájdalmaimat, ha szeretetben fel tudom ajánlani másokért, akkor az isteni szeretet-áramba helyezkedem, mely segítségével lelkeket lehet menteni. Erre az óriási lehetőségre folyamatosan fel kell hívnunk a környezetünkben élők figyelmét, mert a körülöttünk levő világ nem ezt sugallja.

Ez után már nem kérdezi az ember azt, hogy miért van annyi szenvedés? A szenvedés alapvetően a Sátán tevékenységével függ össze, de ha azt elfogadva és felajánlva be tudjuk helyezni az Isten szeretet-áramába, akkor pozitív irányba tudjuk állítani a nagy szenvedéseket is, akkor lelkek mentését tudjuk elősegíteni. Ez által valódi értéket kap minden szenvedés.

Jánossy Gábor

Az alázatosság litániája

Uram, irgalmazz!

Krisztus kegyelmezz!

Uram, irgalmazz!

Krisztus, hallgass minket!

Krisztus, hallgass meg minket!

Mennyei Atyaisten!

Megváltó Fiúisten!

Szentlélek Úristen!

Szentháromság egy Isten!

A vágytól, hogy megbecsüljenek,

A vágytól, hogy szeressenek,

A vágytól, hogy népszerű legyek,

A vágytól, hogy fölemeljenek,

A vágytól, hogy tiszteljenek,

A vágytól, hogy dicsérjenek,

A vágytól, hogy előnyben részesítsenek,

A vágytól, hogy tanácsomat kérjék,

A vágytól, hogy igazat adjanak nekem,

A vágytól, hogy elismert legyek,

A félelemtől, hogy megaláznak,

A félelemtől, hogy lenéznek, vagy leráznak,

Uram, irgalmazz!

Krisztus kegyelmezz!

Uram, irgalmazz!

Krisztus, hallgass minket!

Krisztus, hallgass meg minket!

Irgalmazz nekünk!

szabadíts meg Jézusom!

A félelemtől, hogy megvetnek,
A félelemtől, hogy korholnak,
A félelemtől, hogy megütnek,
A félelemtől, hogy megrágmalmaznak,
A félelemtől, hogy kigúnyolnak,
A félelemtől, hogy mellőznek vagy elfelejtenek,
A félelemtől, hogy igazságtalanság ér,
A félelemtől, hogy meggyanúsítanak,

szabadíts meg Jézusom!

Hogy másokat nálam jobban szeretnek,
add kegyelmedet, Jézus,
hogy alázatossággal és szeretettel viseljem el!
Hogy másokat nálam többre becsülnek,
Hogy a világ szemében más növekszik és én kisebbedem,
Hogy az erényt másokban dicsérik, és a jót bennem nem veszik észre,
Hogy másokat magasztalnak, míg engem észre sem vesznek,
Hogy másokat nálam jobban előnyben részesítenek,
Hogy mások szentebbek, jobbak nálam, és én csak olyan szent leszek,
amilyen a Te kegyelmedből telik tőlem

Isten Báránya Te elveszed a világ bűneit, **kegyelmezz nekünk!**
Isten Báránya Te elveszed a világ bűneit, **hallgass meg minket!**
Isten Báránya Te elveszed a világ bűneit, **irgalmazz nekünk!**

Imádkozzál érettünk Istennek Szent Anyja,
hogy méltók lehessünk Krisztus ígéreteire!

Könyörögjünk!

Jézus Krisztus, királyok Királya, te, aki végtelen alázatodban egy parányi kenyér formájában maradtál itt köztünk az Oltáriszentségben, te, aki alázatos szeretetgyakorlásod során a keresztfán életedet adtad értünk, a lelkünk megmentéséért, kérünk add kegyelmedet, hogy a te alázatos cselekedeteidből tanulva mindig csak a te dicsőségedet keressük, minden tevékenységünkben.
Boldogságos Szűz Mária, te, aki alázatos Szolgálólányként élted életedet Jézus Krisztus szolgálatában, kérünk, segíts bennünket, hogy magunk bármilyen mértékű dicsősége helyett mindig csak Isten dicsőségéért cselekedhessünk, Krisztus, a mi Urunk által. Ámen

(Rafael Merry del Val bíboros, Szent X. Piusz pápa titkára)

A hamis alázatról

Ha egészséges az önértékelésünk, tudjuk és látjuk, hogy miben vagyunk jók, akár különlegesek is. Hiszen egy ember sincs adományok nélkül. Ezek a dolgok jogos örömmel tölthetnek el minket – ugyanakkor nagy a veszélye annak, hogy látva mindezt, felfuvalkodunk és lenézünk másokat. Az se feltétlen segít, ha megtérünk, hiszen kereszténységünk miatt, mivel kevés a mélyen hívó ember manapság, szintén úgy érezhetjük, hogy felette állunk másoknak, és kialakulhat bennünk a farizeusi lelkület. Nem véletlen idézi Barsi Balázs atya egy helyütt Nagy Szent Gergely pápa Canterburyi Szent Ágostonhoz intézett szavait: „Testvér, hallom, hogy csodákat teszel. Vigyázz, nehogy elkárhozzál!”

Mit tehetünk, hogy ezt elkerüljük? Jó megoldásnak tűnhet, hogy háttal fordítunk mindannak, amiben kitűnünk, mintegy eltemetve magunkat: mások előtt eltitkoljuk, magunk előtt pedig letagadjuk tehetségeinket. Azonban van ezzel egy probléma. Az, hogy ez nem más, mint hazugság, és mint ilyen, elletétes az alázat erényével.

Alázatosnak lenni többek között azt jelenti, hogy jó az önismeretem, és mekrek azonos lenni önmagammal. Hiszen ebből az is következik, hogy elfogadom Isten akaratát az életemben: hogy olyannak teremtett, amilyen vagyok, és azt a hivatást adta nekem, amelyet adott. Másra törekedni akár azért, mert többnek gondolom magam annál, amire az Úr hívott, akár azért, mert kevesebbnek – végtére is mindkettő engedetlenség Istennel szemben és gőg, mert magam akarom meghatározni Isten helyett, hogy miként szolgáljam Őt és az Egyházat. Képzeljük el, hogy Aquinói Szt. Tamás szerénységéből nem írja meg a Summát, Avilai Szent Teréz nem reformálja meg a kármelita rendet, vagy éppenséggel a Szűzanya nem vállalja az istenanyaságot. Mi lenne most velünk?

Könnyű letagadni azt, amiben jók vagyunk, és úgy szerénynek lenni. Ezzel szemben az az igazán értékes és autentikus alázat, ha annak ellenére szerénnyé és szolgáló szellemiségűvé tudunk formálódni, hogy látjuk, ebben vagy abban felette állunk másoknak. Az alázatos ember nem tagadja le mindazt, amit kapott, hanem hálát ad érte, és arra használja, hogy szolgálja vele Jézust és a felebarátait. Ha pedig nem hazudjuk el, hogy bizonyos dolgokban jobbak vagyunk másoknál, akkor még arra is lehetőségünk lesz, hogy annak ellenére rendelődjünk alá a jogos tekintélyeknek az életünkben, hogy gyengébbek nálunk ebben vagy abban, sőt, bűneik is vannak. Apácaként a házfőnöknőknek, feleségként a férjünknek, dolgozóként a főnökünknek, gyerekként a szüleinknek tartozunk alárendelődéssel, így életállapunktól függetlenül mindenképp lesz arra lehetőségünk, hogy egy tökéletlen embert tiszteljünk és fogadjunk el magunk felett, akit bizonyos dolgokban felülmúlunk, hiszen olyan nincs, hogy valaki – még ha olyan kiváló is – mindenben jobb nálunk.

Jó példa a hamis alázatra a Babette lakomája c. könyvben (és filmben) szereplő Philippa, aki csodálatos hanggal bír, de puritán protestáns szellemiségéből fakadóan elutasítja a világhírt. Távol maradt a színpad kísértéseitől, igen – ugyanakkor attól is, hogy gyönyörű énekével sokakat szolgálhasson. Nem tett mást, mint a példabeszéd egy talentummal bíró szolgája, aki félelmében elásta az értékes ajándékot, ahelyett, hogy kamatoztatta volna (ld. Mt 25,14-30).

Mennyire más egy szent története! Nagy Szent Gertrúd zseniális nő volt. Húszas éveinek közepéig az volt az életcélja, hogy – saját megfogalmazása szerint – egy férfi mögött se maradjon el a tudományokban. De aztán egy misztikus élmény hatására megtért. Mit tett? Letagadta, hogy zseni? Nem. Hanem elhatározta, hogy intelligenciáját és műveltségét mostantól nem másokkal való versengésre fogja használni, hanem arra, hogy a felebarátait szolgálja vele. Így lehetett, hogy kiváló latinságát arra használta, hogy német nyelvre fordítsa a Bibliát apácatársainak, azon kívül magyarázta is a Szentírás sorait, és sokaknak adott tanácsot, akik hozzá fordultak. A misztikus élményeit se tagadta le, hanem leírta őket, hogy mások is méríthessenek belőlük.

A másik vetülete az alázatnak, hogy senkit se tartunk bűnösebbnek magunknál. Ez hogy lehet? Hiszen világosan látjuk, hogy XY elkövet olyan bűnöket, amiket mi nem. Ezzel kapcsolatban ismét Lisieux-i Szent Teréz jut az eszembe, akiről azt mondják, sose követett el halálos bűnt, mégis utolsónak tartotta magát. Miért? Mert úgy gondolta, hogy csakis Isten kegyelme óvta meg a nagy bűnöktől.

A szentek azt tanítják nekünk, hogy amikor azt látjuk, hogy X, Y vagy Z milyen bűnökben él, akkor arra kell gondolnunk, hogy Isten bizonyára minket elárasztott kegyelmeivel, hogy ezekre a bűnökre még kísértést sem érzünk – mert ha éreznénk, vagy sokkal erősebbet, akkor lehet, hogy még mélyebben lennénk ezekben a bűnökben, mint ők. Tényleg nem tudhatjuk, hogy ki milyen kísértésektől és démoni befolyástól szenved, amelyeknek mi még talán a tizedét se tapasztaltuk meg. Ráadásul ha épp azok a bűnök ránk nem is jellemzőek, bőven van sepregetni való a saját házunk táján is! Meglehet, hogy mások látványos bűnei sokkal kevésbé súlyosak, és könnyebb belőlük megtérni, mint a mi rejtett, úgymond intellektuális bűneink, mint a rosszhiszeműség, a góg vagy az önzés. Ezért nem álszerénység, hogy a nagy szentek utolsó bűnösöknek tartották magukat: Isten kegyelme nélkül valóban azok lettek volna, és sosem tudhatták, másokból mi lesz majd a végén.

Ha a szentektől olvasunk, láthatjuk, hogy önostorozásaik közepette sosem tehetségeiket, hivatásukat vagy az isteni kegyelmeket tagadták, hanem azt, hogy jobbak lennének másoknál. Nekünk is erre kell törekednünk. Arra, hogy se a góg, se az álszerénység ne akadályozzon a szentté válásban és mások szolgálatában.

Mi különböztet meg egy katolikust a Sátántól?

A Sátán katolikus. Hisz minden dogmát. Tudja, hogy Isten létezik és hogy Szentháromság. Azt is, hogy Jézus valóságos Isten és valóságos ember. Azzal is egyetért, hogy a katolikus Egyház az igaz Egyház. És még sorolhatnám.

Az, hogy hiszel a dogmákban, nem különböztet meg a Sátántól!

De a Sátán nem csak hisz. Tud is. Betéve tudja a Szentírást, az összes zsinati dokumentumot, a mise kánonját latinul és minden nemzeti nyelven, az egyháztörténetet is A-tól Z-ig.

Az, hogy bővelkedsz teológiai és egyháztörténelmi ismeretekben, nem különböztet meg a Sátántól!

Mi akkor az, ami mássá tehet téged, katolikus embert, mint amilyen a Sátán?

Alázatos vagy. Alárendelődsz Istennek. Elismered Őt az Úrnak, magadat pedig teremtménynek tartod és úgy is viselkedsz. De nem csak Istennel szemben vagy alázatos, hanem az emberek felé is alázattal fordulsz, és ha megsértik a hiúságodat, akkor is szelíd maradsz. „Vegyétek magatokra igámat, és tanuljatok tőlem, mert szelíd vagyok és alázatos szívű – és nyugalmat találtak lelketeknek.” (Mt 11,29)

Szeretsz. Viszonozod Isten irántad tanúsított szeretetét, és a felebarátaidat is szereted. Nem hazudsz nekik, nem hagyod őket cserben, nem rágalmazod őket, nem pletykálsz róluk, és még sorolhatnám. „Arról ismeri meg mindenki, hogy tanítványaim vagytok, ha szeretettel vagytok egymás iránt” (Jn 13,35)

Szolgálatsz. A Sátán jelszava: nem szolgállok. A szolgálatban forr össze az alázat és a szeretet, és így válik cselekvővé ez a két erény. Szolgálatsz, vagyis szeretetben odaadod az életedet másoknak, elsősorban Istennek és a hozzád legközelebb állóknak, a rád bízottaknak. Nem saját magad vagy önmagad számára az első helyen, hanem mások. „Tudjátok, hogy a nemzetek fejedelmei uralkodnak a népeken, és a nagyok hatalmaskodnak felettük. Köztetek azonban ne így legyen, hanem aki nagy akar lenni köztetek, legyen a szolgátok, és aki első akar lenni köztetek, az legyen a ti szolgálotok. Hiszen az Emberfia sem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon, és életét adja váltságul sokakért.” (Mt 20,25-28)

A Sátán nem alázatos. A Sátán nem szeret. A Sátán nem szolgál.

Te igen?

Vagy nem különbözöl a Sátántól semmiben, legfeljebb csak hatalomban és intelligenciában?

Szent Pál szeretethimnusza

„Szóljak bár az emberek vagy angyalok nyelvén, ha szeretet nincs bennem, olyan vagyok, mint a zengő érc vagy pengő cimbalom. Legyen bár prófétáló tehetségem, ismerjem akár az összes titkot és minden tudományt, és legyen bár olyan teljes a hitem, hogy a hegyeket áthelyezzem: ha szeretet nincs bennem, semmi sem vagyok. Osszam el bár egész vagyonomat alamizsnaként, és adjam át testemet, hogy dicsekedjek: ha szeretet nincs bennem, semmit sem használ nekem.

A szeretet türelmes, a szeretet jóságos, nem féltékeny, nem kérkedik, nem fuvalkodik fel, nem tapintatlan, nem keresi a magáét, nem gerjed haragra, nem feltételezi a rosszat, nem örül a gonoszságnak, de együtt örül az igazsággal, mindent eltűr, mindent elhisz, mindent remél, mindent elvisel.

A szeretet soha meg nem szűnik. A prófétálások véget érnek, a nyelvek megszűnnek, a tudomány elenyészik. Mert töredékes a megismerésünk, és töredékes a prófétálásunk, amikor pedig eljön majd a tökéletes, a töredékes véget fog érni.

Amikor gyermek voltam, úgy beszéltem, mint a gyermek, úgy éreztem, mint a gyermek, úgy gondolkodtam, mint a gyermek; amikor pedig férfivá lettem, felhagytam azokkal a dolgokkal, amelyek gyermekhez valók. Most ugyanis tükör által, homályosan látunk, akkor pedig majd színről színre. Most töredékes az ismeretem, akkor pedig úgy fogok ismerni, mint ahogy én is ismertem vagyok. Most tehát megmarad a hit, a remény, a szeretet, ez a három, de ezek közül legnagyobb a szeretet.” (1Kor 13,1-13)

(2018. január 22., hétfő)

Szexuális visszaélés és homoszexualitás a papságban

„Szembenézni a válsággal – a történelem tanulságai.”

Az alábbiakban a teológus és egyháztörténész Walter Brandmüller bíboros, a Pápai Történelemtudományi Bizottság nyugalmazott elnökének írását adjuk közre magyarul, teljes terjedelmében, amely eredetileg 2018. november 7-én jelent meg német nyelven az osztrák kath.net oldalon.

A papság körében, sőt, az amerikai, ausztráliai és európai Egyház vezetői között is szinte járványszerűen terjed a szexuális visszaélés és a homoszexualitás. Ez a tapasztalat alapjaiban rengeti meg korunk Egyházát, sokkoló hatása szinte bénító. Olyan jelenségről van szó, amely, bár régen is előfordult, a mai, rémisztő nagyságrendjében egészen a XX. század közepéig ismeretlen volt. Fel kell tehát tenni azt a kérdést, hogyan juthattunk el idáig.

A választ keresve két tényezőre kell irányítani a figyelmünket: egyrészt a mai, parttalanul liberális társadalomra, másrészt az utóbbi évtizedek erkölcs-teológiájára és annak képviselőire. Néhány véleményvezér közülük elhagyta a klasszikus, a természetjogon és a kinyilatkoztatás teológiáján alapuló felfogást, és új elméleteket kezdett hirdetni. Autonóm erkölcs, amely az általánosan kötelező normákat nem akarja elismerni, konzekvencializmus, amely egy cselekvés etikai minőségét a következményei alapján ítéli meg, vagy a szituációs etika, amely egy tett jó vagy rossz jellegét az emberi cselekvés mindenkori konkrét körülményeitől teszi függővé – az erkölcs-teológia ilyen és ehhez hasonló irányzatait képviselték a professzorok a teológiai szakokon és a papi szemináriumokban, amelyeket természetesen a szexuális erkölcsre is kiterjesztettek. Így lehetett a homoszexualitást is erkölcsileg elfogadhatónak beállítani, s a Szentírás erről alkotott egyértelműen elítélő kijelentéseit korfüggőnek, historikusnak, vagyis meghaladottnak tekinteni.

Ennek hátterében az a már „klasszikus” modernista felfogás áll, hogy – az „evolúció” sémáját követve – az emberiség egyre magasabb kulturális szint irányába való fejlődésének dinamikája a vallásra és az erkölcsre is érvényes. Eszerint egy már éppen elért, magasabb tudatossági szinten ma már erkölcsileg megengedett az, ami tegnap még tiltott volt. Ismert neveket lehet említeni ezekkel az elméletekkel kapcsolatban, olyanokat is, akik pápai egyetemeken oktattak, de nem mentették fel őket a hivatalukból. Hamarosan látszottak a következmények: papi szemináriumok váltak, különösen az Egyesült Államokban, a homoszexualitás melegágyaivá. Malachi Martin ex-jezsuita írt az így kialakult helyzetről az 1996-ban megjelent *The Windswept House* című regényében, amely napjainkra megdőbbsé válóvá vált.

E romlottság nyilvánosságra kerülésére a megdőbbsé, de ugyanakkor felháborodott katolikus hívek széles fronton reagáltak, mint ezt a különböző világhálós oldalak, stb., meggyőzően bizonyítják. Következményként kezdtek megcsappanni a katolikus hívek alapítványai a Vatikán kasszáiba egyébként bőven folyó pénzforrások. Nem a püspökök, hanem a hívek ragadták magukhoz a kezdeményezést. A megszokott bőséges adományok visszatartását jogosnak mondható protestként kell felfogni Rómának a jelenlegi válsághelyzetben tanúsított elégtelen hozzáállásával szemben. S éppen ezzel a magatartással követtek a hívők – valószínűleg tudtukon kívül – egy késő középkori történelmi mintát.

A XI-XII. századi olasz Egyházban ugyanis hasonló helyzet alakult ki. Az első évezred folyamán a jelentős bevételek miatt a pápaság, a püspöki székek, sőt, az egyszerű egyházi hivatalok is egyre vonzóbbá váltak, ezért viták, harcok, sőt pénzügyi alkuk segítségével igyekeztek ezeket megszerezni. Ezt a beteg je-

lenséget simóniának nevezik Simon mágus nevéől, aki pénzt ígért Péternek azért, hogy megkapja a Szentlélek adományait. Ehhez társult a világi uralkodók igénye arra, hogy beleavatkozzanak a magasabb egyházi hivatalok elosztásába – laikus investitúra –, és természetesen számos pap konkubinátusa is.

Még a pápaság is hasonló sorsra jutott: a IX. és X. század folyamán áldozatul esett két római nemesi nemzetség viszályának. Ezek a családok azután – semmitől sem visszariadva – saját fiaikat és rokonaikat helyezték a pápai székhelybe. Közöttük voltak olyan, nagyon fiatal és erkölcsi tartás nélküli férfiak is, akik Péter utódként inkább uralkodóként, s nem az Egyház legfőbb pásztoraként viselkedtek.

E fejlemények következtében valamilyen okból kifolyólag a homoszexualitás is oly mértékben elterjedt az Egyházban, hogy 1049-ben Damjáni Szent Péter a frissen megválasztott pápának, IX. Leónak (1049-1054) átnyújtotta a *Liber antigomorrhianus* című levelét erről az Egyház és sokak lelki üdvét veszélyeztető jelenségről. A traktátus címe a Teremtés Könyvében (Ter 18.) alatt olvasható Szodoma és Gomorra történetére utal, amely városokat Isten a bűneik miatt megsemmisítette. Damjáni Szent Péter valószínűleg hathatós fellépést várt a reformerként ismert pápától a széles körben elterjedt vétekek szemben. Azt írja: „*A homoszexualitás rákfenéje befészkei magát az Egyház testébe. Vad, őrzőként tombol Krisztus nyájának akoljában olyan vakmerően és olyan fékezhetetlenül, hogy sokak lelki üdvössége a laikusok rabigája alatt nagyobb biztonságban van, mint az Isten szolgálatába való önkéntes belépés után a Sátán zsarnokságának vastörvénye alatt*”, amely a klérusban uralkodott.

Rendkívül figyelemre méltó, hogy szinte ugyanabban az időben kezdett kialakulni egy laikus mozgalom, amely nemcsak a klérusban uralkodó erkölcselenségek, a papok konkubinátusa ellen lépett fel, hanem a világi hatalmasságoknak az egyházi hivatalok megszerzésére irányuló beavatkozása, és e hivatalok kiárusítása ellen is. Hiszen éppen emiatt szüremkedtek be olyan egyének a klérusba, akik nem tudtak és nem is akartak a papi állapotnak megfelelő életet élni. A világi uralkodóknak gyakran fontosabb volt az Egyház javánál az, hogy a püspöki székhelyben a hű vazallusuk üljön.

Ez ellen emelte fel szavát a Pataria nevű széleskörű népi mozgalom, melynek vezetői milánói nemesek voltak, a hívei viszont a népből származtak, és néhány vezetője a papságból is. A patarénusok szorosban együttműködtek a Damjáni Szent Péter körüli reformista csoporttal, majd VII. Gergely pápával, valamint Luccai Anzelm püspökkel, a jelentős egyházjogtudóssal – a későbbi II. Sándor pápával –, és erőszakkal (is) kikövetelték az utóbbi VII. Gergelyről elnevezett reform végrehajtását a klérus hűségben megélt cölibátusáért, és a

püspökségek erőszakos elfoglalása, valamint a simónia ellen. Ebben a reformmozgalomban az az érdekes, hogy szinte egyszerre alakult ki Róma magasabb köreiből, és a lombardiai széles hívő néprétegekben, válaszként az Egyházban uralkodó tarthatatlan állapotokra.

Ugyanakkor ez az érdekszövetség nem bizonyult tartósnak. Amikor ugyanis ennek következtében a szegénységi mozgalom egyes ágai kialakultak, sokan közülük nem vették át a ferences testvérek hűségét az egyházi hierarchiához, és spontán prédikációikkal kivonták maguk ellen a hierarchia haragját, amely nem értette meg az idők jeleit. A szentségek által megalapozott Egyház elutasítása miatt számos „Krisztus szegénykéje” süllyedt tévedésbe és engedtlenségbe. Megjelentek a szerteágazó eretnek szegénymozgalmak, amelyek nagy részét csak III. Ince pápa előrelátó pasztorális tevékenysége tudta ismét a hivatalos Egyházba integrálni.

Az elmondottakat azért idéztem fel, mert az akkori helyzet néhány jelenségre ma is ráismerhetünk, amikor túlzottan ügybuzgó világi hívek a papok és a püspökök ellen fordulnak. Ez manapság, ugyanúgy, mint régen, konfliktusokhoz vezet egy az intézményrendszerében megmerevedett episzkopátus – a pápai kúriát is beleértve – és a laikus mozgalmak között, akik úgy érzik, hogy az Egyház pásztorai és tanítói, az apostolok utódai elhagyták, sőt, elárulták őket. Nem kevés erőfeszítést fog igénybe venni a klérus és az egyházi hierarchia részéről, hogy a hívek elvesztett bizalmát visszaszerezzék. Igaz, hogy a Hittani Kongregáció kiadott a morálteológiával kapcsolatban néhány dokumentumot, mint pl. 1975-ben a „*Persona humana*” címűt. Teológiai tévedések miatt két professzort el is tiltottak az oktatói tevékenységének gyakorlásától 1972-ben és 1986-ban, valamint kifogásolták néhány, a szexuális erkölcsről szóló könyv megjelenését. De az igazán jelentős tévtanítók, pl. a jezsuita Josef Fuchs, aki 1954-1982 között a Pápai Gergely Egyetemen oktatott, Bernard Häring, aki a redemptoristák római főiskolájának tanára volt, Franz Böckle, a rendkívül befolyásos bonni morálteológus, vagy a tübingeni Alfons Auer, Róma és a püspökök szeme előtt hinthették el a tévtanítás magjait.

Visszatekintve, érthetetlen a Hittani Kongregáció és a püspökök magatartása ezekkel az esetekkel kapcsolatban. Láttuk jönni a farkast, és csak néztük, hogyan hatol be a nyájba. Noha II. János Pál „*Veritatis splendor*” című enciklikája – amelyben Joseph Ratzinger szerepét is méltatnunk kell – nagyon világosan lerakta a katolikus erkölcsstan alapjait, az továbbra is a teológusok elutasításába ütközött. Talán azért is, mert amikor megjelent, az erkölcssteológiai hanyatlás és szétesés már nagyon előrehaladott állapotban volt.

Bármilyen érthetetlen és sajnálatos az egyházi apparátus kudarca egyrészt, s bármennyire is szükséges és dicséretes a hívek ügybuzgalma másrészt, mind-

kettőjük hozzáállása és magatartása jelentős veszélyt rejt magában. Ugyanis ha az inkább csak a pénzügyekkel és igazgatással törődő ún. „hivatalos Egyház” fentebb vázolt viselkedése miatt a katolikusok növekvő számban kivonulnak az Egyházból, ezeket a túl öntudatos laikusokat az a veszély fenyegeti, hogy nem veszik figyelembe az Egyház megszentelt voltát, és tiltakozásból evangéliumi keresztény közösségek alapításával letérnek a helyes útról.

Tehát a jelenlegi helyzetben bármennyire is fontos, hogy megértsük, sőt, elismerjük és bátorítsuk azokat az elsősorban észak-amerikai, tudatosan szerveződő hívő csoportosulásokat, akik tiltakoznak a papok, püspökök, sőt, bíborosok szexuális lezüllése ellen, ügyelni kell arra, nehogy figyelmen kívül hagyják a papság szentségén alapuló Egyház konstitutív jelentőségét, és azt, hogy a papok többsége a hivatásához hűséges életet él.

Mindazonáltal a válság leküzdésében éppen a két pólus közti feszültség bizonyulhatna hatékonyak. Gondoljunk csak boldog John Henry Newman-re, aki a hívek tanúságtételének jelentőségét méltatta „*in matters of doctrine*”, a tantételek dolgában. Amit 1859-ben megfogalmazott, manapság is alkalmazható lenne a „*matters of economic*” ill. „*moral*”, az Egyház gazdasági és erkölcsi ügyeire. Különösen azért, mert a püspökök – éppen úgy, mint a IV. század krisztológiai harcaiban – ma sem tesznek semmit. E passzivitásnak a jelenlegi, szexuális visszaélések okozta válságban is valószínűleg az lehet az oka, hogy a püspöki konferenciák struktúrája és apparátusa a kollegialitás és a színódusi szellemiség ürügyén megnehezíti az egyes püspökök személyes lelkipásztori felelősségének tudatosítását, és az abból fakadó egyéni kezdeményezést.

De minél erősebben érzik a püspökök a hívek erős akaratát és támogatását az Egyház revitalizálására és megújítására, annál könnyebben fognak bele az Egyház hiteles reformjának munkájába. A püspökök, papok és hívek együttműködésével a Szentlélek erejéből válhat – és kell is, hogy váljon – korunk válsága egy posztkeresztény társadalom lelki megújulásának, s ezzel együtt újraevangelizációjának kezdetévé.

(2018. 11. 19., <https://katolikusvalasz.blog.hu>)

De mi ott voltunk

A városokban és falvakban, amelyeken áthaladt, mindenütt tanított, így tette meg az utat egészen Jeruzsálemig. Valaki megkérdezte tőle: „Uram, ugye kevesen üdvözülnek?” Ezt válaszolta neki: „Igyekeztek a szűk kapun bejutni, mert mondom nektek, sokan akarnak majd bemenni rajta, de nem fognak tudni. A ház ura feláll és bezárja az ajtót, ti meg kint maradtok és zörgetni kezdtek az ajtón: Uram, nyisd ki nekünk! Akkor azt fogja nektek mondani: Nem tudom, honnan valók vagytok. Ti bizonygatjátok: A szemed láttára ettünk és ittunk, a mi utcánkon tanítottál. De ő megismétli: Nem tudom, honnan valók vagytok. Távozzatok egy szálig, ti gonosztevők!...” (Lk 13,22-27)

Igen elgondolkodtató ez az evangéliumi jelenet. Azt tudjuk, hogy Isten nem változik, de vajon változott-e az ember? Változtunk-e gondolkodásmódunkban a 2000 évvel ezelőtti emberkehez képest? Az a gyanúm, hogy nem.

Jézus hallgatóságában levő valaki kérdezi – nyilván az addig hallott tanítás alapján – hogy „ugye kevesen jutnak be a mennyországba?” Ez a kérdés általában izgatja az embereket – izgatta abban a korban is... Jézus válasza egyértelmű: szűk a kapu, azon csak kevesen fognak tudni bejutni. Erre nagyon emberi választ ad a példabeszéd szerint „az ember”. Mintha a ma emberét hallanám benne.

A ház Ura miután beengedte a mennyországba a kevés odavalót, akkor a kinnrekedtek zörgetésére azt mondja, hogy nem ismeri őket. Akiket beengedett, azokat nyilván ismeri, de a többieket nem ismeri, ezért nem tudja beengedni. Erre mit válaszolnak a kinn rekedtek? De mi ott voltunk a közeledben, a szemed láttára ettünk, ott voltunk az utcán is, amikor arra jártál, ott voltunk a tanításod idején is a közelben, a tanításodat is meghallgattuk.

Mit is mondunk oly sokszor? De én ott voltam a hittanórán, én ott voltam az agapén, együtt ettünk, ittunk, ott voltam a nagy rendezvényen, tapsoltam is, ott voltam vasárnap a szentmisén is, többször is ott voltam, ahol te megfordultál. Ott voltam a közeledben, a szentmisében még láttam az Oltáriszentséget is, áldozni is kimentem. Ezek után biztos, hogy megismersz engem, biztos, hogy nem leszek idegen, amikor eljön a végső számadás órája.

Ezek emberi gondolkodás szerint biztosak. Isten azonban máshogy gondolkodik, ahogy az az Evangéliumból is kiviláglik. Jézust, a Mennyei Atyát nem az fogja érdekelni, hogy a közelében jártál-e, hogy mennyit helyezkedtél, hogy ott lehessél? Nem! Őt az fogja érdekelni, hogy igyekeztél-e nap mint nap megélni tanítását? Felvetted-e a keresztedet azért, hogy kövessed? A lényeg abban van, hogy szívből, szívvel imádkoztál-e, beszélgettél-e vele rendszeresen?

Az evilági gondolkodásmód szerint elég lehet az is, hogy bejutottam a szűkebb körbe, ott voltam, láttak, ezért most máshogy viszonyulunk egymáshoz, mert bennfentesnek látszom innentől. Jézusnál a külsőség, a helyezkedés az nem számít. Nála a belsőség számít. Belülről mit gondolok, belül mit élek meg nap mint nap. Ha így tudok élni, akkor nem az a kérdés számomra, hogy ettem-e vele együtt, vagy ott voltam-e az utcán, amikor arra járt? Amikor napi személyes imakapcsolatom van vele, akkor egyre komolyabb „ismeretség” tud kialakulni közöttünk, és akkor meg fog ismerni ama végső napon. De ehhez szabad akarattal kell döntenem mellette még ma! Ha nem döntök mellette, akkor szabad akarattal választom a sodródást is. De azért ne tegyem felelőssé az Istent, ha én a kényelmesnek látszó sodródást választottam, és a végén kiderül, hogy nem férhetek be a mennyországba, mert nem ismer engem, az ideoda sodródót, az evilági mérce szerint élőt. Legalábbis nem ismer úgy, mint aki érdemes a mennyek országára.

Kívánom mindenkinek, de legalábbis minél többünknek, hogy sikerüljön nap mint nap Isten mellett dönteni. Ez a mai zavaros világban, ezekben a végidőkben különösen fontos döntés részünkről. Ez egy szabad akarati döntés, melyért meg kell dolgozni, de csodálatos jövőt ígér! Tegyük meg, hogy végül elfoglalhassuk a nekünk készített helyet a mennyben!

Jánossy Gábor

A tisztítótűzről (1.)

Emmánuel nővér interjúja Maria Simma-val (Sonntag. Vorarlberg. Kb. 1988)

Néhány hónappal ezelőtt nagy érdeklődéssel olvastam egy könyvet a tisztítótűzben szenvedő lelkekről. Nagyon megrémített, mert egészen aktuális tanúságtételeket közölt, egyébként pedig igen jól megmagyarázta az Egyház idevonatkozó tanítását. Maria Simma írta, címe: A tisztítótűzben szenvedő lelkek mondták nekem... Miután elolvastam a könyvet, írtam a kiadónak, s megtudtam, hogy Maria Simma él még él. Akkor gyorsan kapcsolatot kerestem vele, s ő hajlandó volt találkozni velem, hogy válaszoljon számos kérdésemre. Nagyon boldog voltam, mert valahányszor alkalmam volt a szenvedő lelkekről beszélni vagy prédikálni, megállapítottam, hogy óriási, hallatlan érdeklődés mutatkozott hallgatóim körében. Gyakran könyörögtek, hogy beszéljek erről még többet: „Mesélj még többet ezekről a lelkekről!” – kérték, s világosan láttam, hogy ez a beszéd igen erős szomjúságot elégít ki. Szeretnénk tud-

ni, mi vár mindnyájunkra a halál után. Meg kell mondani azt is, hogy ezeket a dolgokat már nem nagyon tanítják a plébániákon, a hittanórákon, gyakorlatilag sehol sem. Úgy, hogy egy nagy úr van, nagy hiányosság. Ha úgy tetszik, nagy tudatlanság, sőt, bizonyos szorongás is a végső dolgoknak e realitásaival kapcsolatban. Ez a beszélgetés nemcsak abban segít majd nekünk, hogy megszűnjön ez az aggodalom – amely egyáltalában nem helytálló – a tisztítóhelylyel kapcsolatban, de világot derít majd arra is, hogy Isten terve velünk nagyszerű, pompás, valóban lelkesítő. És azt is megtudjuk, hogy ezen a Földön óriási hatalom van a kezünkben, hogy boldogságot nyújthatunk halottaink lelkének, és hogy megtaláljuk magunk is ezt a boldogságot a saját életünkben.

Ismertem egy fiatalembert, mintegy húsz éves lehetett. Egy Nílus-menti faluban élt. Ezt a falut egymás után áradások sújtották és rengeteg lakosa meghalt. Egy este a fiatalember éppen szülei házában tartózkodott, amikor meghallotta, hogy rettenetes ár pusztít a házuk mellett. Aztán kiabálást hallott, szivettépő kiáltásokat: Segítség, segítség! Elvisz minket az ár! A fiatalember kiugrott az ágyából és kirohant, hogy segítséget nyújtson az embereknek.

Édesanyja meghallotta a kiáltásokat, és odaállt az ajtó elé, hogy a fiú ne tudjon kimenni, „Nem, nem, menjenek mások segíteni, ne mindig mi! Nagyon nagy a veszély odakint, nem akarom, hogy még eggyel több halott legyen!” De a fiatalember, akit megrendítettek a kiáltások, segíteni akart az embereknek, félrelökte az anyját, és azt mondta: „De igen, odamegyek. Nem hagyhatom, hogy meghaljanak!” Kiment, s útjában őt is elragadta az ár, és meghalt.

És íme, két nappal a halála után meglátogatott engem egy éjszaka és azt mondta nekem: „Mondass értem három misét. Akkor kiszabadulok a tisztítóhelyről.” Elmentem elmondani a dolgot a családjának és a barátainak. Nagyon csodálkoztak, hogy csak három mise után szabadul a tisztítóhelyről. A barátai azt mondták: Igaz, nem szerettem volna a helyébe lenni, amikor meghal; ha tudnád mennyi bolondságot követett el életében!” És a fiatalember azt mondta nekem: „Tessék! Tiszta szeretetből cselekedtem, amikor odaadtam az életemet, kockáztattam az életemet ezekért az emberekért és ezért fogadott be engem az Úr a mennybe.” Igen, a szeretet elfed egy sereg vétket.

Maria Simma ma 73 éves (1988-ban – a szerkesztő), egyedül él kis házában Sonntag-ban. Sonntag nagyon szép kis falu a Vorarlbergben, Ausztriában, s ott találkoztam vele. Kicsoda Maria Simma? Egyszerű parasztasszony, gyermekkorra óta sokat imádkozik a szenvedő lelkekért. 25 éves korában egy igen különös karizmában részesült, mely nagyon ritka az egyházban: a szenvedő lelkek látogatásának karizmájában. Buzgó katolikus és igen-igen alázatos s nagyon egyszerű. Nagy segítséget kap plébánosától, és püspökétől is, amint majd látni fogjuk. Bármily különleges karizmában részesüljön is, igen sze-

gényesen él, nagyon szűkösen. Például szinte alig van hely ahhoz, hogy az ember megforduljon a széke körül a kis szobában, ahol fogad minket. Szóval, rendkívüli karizma, de gyökerei az Egyházban találhatóak, az Egyház történetében, mert számos szent volt – kanonizált vagy nem kanonizált – aki gyakorolta ezt a karizmát. Idézem csupán Szent Gertrúdot, Genuai Szent Katalint, aki sokat írt erről, Jézusról nevezett Mariannát, Szent Mária Margitot Paray le Monial-ból, aki a Szent Szívet látta látomásában, az ars-i plébánost, Bosco Szent Jánost, Boldog Betlehemi Mariannát stb. Könyvet lehetne írni róluk, és ha behatóbban tanulmányozzuk ezeknek a szenteknek a tanítását, azt látjuk, hogy mind-mind ugyanazt mondják. Maria Simma a maga részéről csak újra átéli az ő szép tanúságtételüket. Ezért nem haboztam kérdéseket feltenni neki, mivel megvan az az előnye, hogy a mi korunkban él, tehát kapcsolatba lehet lépni vele. Megostromoltam kérdéseimmel, kihasználtam a lehetőséget. A probléma csak az volt, hogy egy szót se tud franciául. Tehát tolmáccsal dolgoztam. Azért, hogy a kazetta ne legyen túl hosszú, a saját szavammal adom vissza, amit ő mond, vagy a választ közvetlenül a tolmács fordításában közlöm. Egyéni magyarázatokat fűzve hozzá.

– Mária elmesélné nekünk, hogyan történt, amikor először látogatta meg magát egy szenvedő lélek?

– 1940-ben történt, egy éjszaka, hajnali 4 órakor. Hallottam, hogy valaki fel-alá járkál a szobában. Erre ébredtem fel, s néztem, ki jöhetett be a szobámba.

– És megijedt?

– Nem, egyáltalán nem vagyok félnék. Anyám még gyerekkoromban azt mondta, különös gyerek vagyok, mert sohasem félek.

– Aha. És azon az éjszakán mi történt? Mesélje el!

– Láttam, hogy az illető idegen. Lassan járkált fel-alá. Szigorú hangon rászóltam: Hogyan jöttél be ide? Mit veszítettél el? De ő csak tovább járkált a szobában, fel-alá, mintha semmit se hallott volna. Akkor megint megkérdeztem: Mit csinálsz? De mivel még mindig nem válaszolt, hirtelen felálltam és meg akartam ragadni. És csak a levegőt fogtam meg, már nem volt ott semmi. Akkor visszafeküdtem, és megint hallottam, hogy fel-alá járkál. Azon töprengtem, miért látom én ezt az embert, akit nem tudok megfogni. Megint felkeltem, hogy megfogjam és megállítsam a járkálását, megint a levegőbe kaptam. Zavarban voltam, visszafeküdtem. Az illető nem jött vissza, de én nem tudtam elaludni. Másnap mise után odamentem a lelkiatyámhoz, és mindent elmeséltem neki. Azt mondta nekem: Ha ez újra előfordul, ne kérdezd tőle: ki vagy te, hanem azt, hogy mit akarsz tőlem? A következő éjjel az ember visszajött. Ugyan ő volt és én megkérdeztem tőle: Mit akarsz tőlem? Azt felelte: Mondass értem három misét, és én megszabadulok. Akkor megértettem,

hogy ez egy szenvedő lélek. A lelkiatyám megerősítette ezt. Azt is tanácsolta, hogy sohase utasítsam vissza a szenvedő lelkeket, hanem nagylelkűen fogadjam el a kéréseiket.

– És aztán folytatódtak a látogatások?

– Igen, néhány éven át csupán 3-4 lélek. Főleg november hónapban. Később többen jöttek.

– És mit kérnek magától ezek a lelkek?

– Legtöbbször azt kérik, hogy mondassak misét, és legyenek ott azokon a miséken. Kérik, mondjam el a rózsafüzért és végezzek keresztutat.

– Igen, most felvetődik a kérdés a tisztítóhely tulajdonképpen micsoda?

– Hát, azt mondhatnám, hogy ez egy zseniális találmánya Istennek. Mondok erre egy képet, saját magam gondoltam ki: Tegyük fel, hogy egy napon kinyílik egy ajtó és megjelenik egy gyönyörű szép lény, olyan szép, amilyent még soha nem látott az ember a földön. Le vagyunk nyugodva ettől a csodaszép Lénytől, felkavar bennünket annál is inkább, mert ez a lény azt mutatja, hogy örülten szerelmes belénk, és azelőtt el sem bírtuk képzelni, hogy ennyire szeressen minket valaki. Azt is sejtjük, hogy ez a Lény nagyon vágyódik arra, hogy magához vonzzon, megöleljen minket, és a szeretet tüze, amely már égeti a szívünket, arra készlet, hogy a karjai közé vessük magunkat. De ebben a pillanatban rájövünk, hogy hónapok óta nem mosakodtunk, hogy rettentő rossz szagunk van, csorog az orrunk, zsíros a hajunk, koszos a ruhánk, stb., stb. És akkor azt mondjuk: nem, lehetetlen, hogy ebben az állapotban odamenjek, előbb meg kell mosdanom, jól letusolok, aztán gyorsan visszajövök hozzá. Csakhogy a szívünkben feltámadt szeretet olyan erős, olyan égető, olyan hatalmas, hogy ez a késedelem, amelyet a tusolás okoz, kibírhatatlan. És a távollét forró tüze, még ha csak pár percig tart is, kegyetlenül égeti a szívünket. És ez az égés természetesen arányban van a szeretet feltárulásának intenzitásával. Szeretettől adódó égés. Hát pontosan ez a tisztítóhely. Késlekedés, amelyet a tisztátalanságunk kényszerít ránk, késlekedés, hogy Istent átöleljük. Szeretetégs, amely rettentő szenvedést okoz. A szeretetre való várakozás, ha úgy tetszik: nosztalgia. És éppen ez az égés, ez a nosztalgia mossa le rólunk azt, ami még tisztátalan mibennünk. A tisztítóhely, mondhatnám, a vágy helye. Örülten vágyódunk Istenre. Istenre, akit már ismerünk, mert láttuk, de még nem jutottunk el Hozzá.

A szenvedő lelkek gyakran beszélnek Máriának arról, milyen nagyon vágyódnak Istenre, és arról, milyen fájdalmas számukra ez a vágy. Valóban agónia. Gyakorlatilag, azt mondanám: a tisztítóhely egy hatalmas ránk törő hiánybetegség: Isten hiányzik nekünk. De itt megkérem Máriát, tisztázzon nekünk egy alapvető pontot:

– Mária, a szenvedő lelkekben van-e öröm és reménység, szenvedésük közepette?

– Igen. Egyetlen lélek se szeretne a tisztítóhelyről visszatérni a földre. Ismernek valamit, ami végtelenül felülmúl minket. És nem tudnák újra rászáni magukat, hogy végigjárják a földi utat. Ez a nagy különbség ahhoz a szenvedéshez képest, amelyben nekünk van részünk a Földön. Mert a tisztítóhelyen, még ha borzalmas is a lélek fájdalma, megvan az a bizonyossága, hogy mindörökké Istennel fog élni, megingathatatlan bizonyosság. És ez a bizonyosság olyan erős, hogy az öröm nagyobb, mint a fájdalom. És semmiért a világon nem szeretnénk újra élni a földön. A földön végülis az ember sohasem biztos semmiben.

– Mária, most mondja meg, Isten küldi-e a lelket a tisztítóhelyre, vagy saját maga határozza el, hogy odamegy?

– Maga a lélek akar a tisztítóhelyre menni, hogy tiszta legyen, mielőtt a mennybe megy. De azt is meg kell mondani, hogy a lélek, mikor a tisztítóhelyen van, Isten akaratát teszi teljesen a magáévá. Örül a jónak és szereti Istent és minket is szeret. Ezek a lelkek teljesen egyek Isten szellemével és világosságával, hogy úgy mondjam.

– Mária, a halál pillanatában teljes fényben látjuk-e Istent vagy még csak homályosan?

– Még csak homályosan, de azért ez mégis olyan világosság, hogy elég ahhoz, hogy nosztalgiát érezzünk iránta. Persze, vakító fényesség ez, a Föld sötétségéhez képest. De ez még semmi ahhoz a teljes világossághoz, amelyet a lélek megismer majd, amikor a mennybe megy. Egyébként erre vonatkozóan idézni lehetne az „Élet az élet után”-ban leírt tapasztalatokat. A lelket annyira lenyűgözi ez a világosság, hogy szenvedés, agónia számára visszatérni a Földre ez után a tapasztalat után.

– Mária, meg tudná-e mondani, mi a Szent Szűz szerepe a szenvedő lelkekkel kapcsolatban?

– Gyakran eljön megvizsgálni őket, mondván nekik: sok jót is tettek. Igen, bíztatja őket.

– Vannak-e sajátos napok, amikor megszabadítja őket?

– Igen, főleg Karácsonykor, Mindenszentek napján, nagypénteken, s megszabadítja őket a mennybemenetele napján, és Jézus mennybemenetele napján.

– Mária, miért kerül valaki a tisztítóhelyre, melyek azok a bűnök, amelyek a leginkább odajuttatnak minket?

– A szeretet elleni vétkek, a felebaráti szeretet elleni bűnök, a szív keménysége, az ellenségeskedés, a rágalom, mindezek.

– Igen. Tudom, hogy a rágalom és a megszólás a legcsúfabb piszok, hosszú tisztulást igényelnek. Itt Mária egy példát említ, amely nagyon meghökkentette. Elmesélem ezt a tanúságtételt.

Egy férfiről és egy nőről van szó, akik megkérdezték tőle, tudja meg, a tisztítóhelyen vannak-e? És a kérdezősködők nagy meglepetésére az asszony már a mennyben volt, a férfi pedig a tisztítóhelyen. Pedig az asszony akkor halt meg, amikor abortuszt hajtatott végre magán, míg a férfi igen gyakran járt a templomba, s látszólag igen rendes, jámbor életet élt. Akkor Mária újból érdeklődött azt gondolván, hogy tévedett. De nem, a dolog valóban úgy történt. Gyakorlatilag egyszerre haltak meg, de az asszony mélységesen megbánta tettét és nagyon alázatos volt, míg a férfi mindenkit kritizált, mindig panaszkodott, és megszólta az embereket. Kritizált, és ezért volt igen hosszú a tisztítóhelyen való tartózkodása. Tehát nem szabad a látszat alapján ítélni.

Ami a szeretetet illeti, idetartozik az, amikor visszautasítunk embereket, akiket nem szeretünk, nem vagyunk hajlandók kibékülni, megbocsátani. És az a sok sértődöttség, amit ápolgatunk magunkban.

Mária igen meglepő tanúságtételt mondott nekünk erre vonatkozóan, egy olyan személy történetét, akit ő nagyon jól ismert. Egy nőről van szó, aki már meghalt, a legborzalmasabb tűzben volt, rettenetes szenvedések közepette.

És mikor meglátogatta Máriát, elmondta neki miért. Volt egy barátnője, akivel igen ellenséges viszonyt tartott fenn. És ennek ő volt az oka. Éveken át táplálta ezt az ellenségeskedést, holott a barátnője többször is jött, hogy kibéküljön, kiengesztelődjön vele. Ő pedig mindig visszautasította. Mikor az asszony súlyos beteg lett, továbbra is bezárta a szívét, és visszautasította a barátnője által felajánlott kibékülést, egészen a halálos ágyáig, ahová a barátnője eljött, hogy kibéküljenek, még ott sem volt hajlandó kibékülni és kiengesztelődni. És ezért került egy rendkívül fájdalmas purgatóriumba, és jött Mária segítségét kérni. Azt hiszem, ez igen jellemző eset a szívben táplált bosszúvágyat illetően. Ami a beszédet illeti, nem hangsúlyozhatjuk eléggé, mennyire gyilkos lehet egy kritizáló, rosszindulatú szó, s mennyire gyógyító is lehet egy szó.

– Mária, meg tudná-e mondani, kik azok, akiknek a legtöbb esélye van arra, hogy egyenest a mennybe menjenek?

– Akik jószívűek. Jószívűek mindenkivel. A szeretet elfed egy sereg bűnt.

– Igen, Szent Pál mondja ezt nekünk. És milyen eszközöket használhatunk fel a Földön, hogy elkerüljük a purgatóriumot, és egyenest a mennybe menjünk?

– Sokat kell tennünk a szenvedő lelkekért, mert ők is segítenek minket, a maguk részéről nagyon alázatosnak kell lenni, ez a legerősebb fegyver a rossz, a gonosz ellen. Az alázatosság elkergeti a rosszat.

– Szeretném itt felolvasni önöknek Beriou atya szép tanúságtételét. Beriou atya szép könyvet írt a szenvedő lelkekről. Szó van benne arról, hogyan segítik a szenvedő lelkek azokat, akik imájukkal könnyítenek szenvedéseiken. Mesélik, hogy valaki, aki igen szerette a szenvedő lelkeket, egész életét arra szentelte, hogy enyhítse szenvedéseiket.

Amikor elérkezett a halála órája, az ördög nagy dühvel támadt rá, mert látta, hogy kicsúszik a kezei közül. Úgy tűnt, hogy mindent megtesz ellene. A haldokló küzdött az ördög ellen, és egyszerre csak egy sereg ismeretlen hatolt be a szobájába, gyönyörű szép lények, akik elkergették az ördögöt, s ágyához lépve mennyei szavakkal erősítették és biztatták az asszonyt, aki mélyet sóhajtott és felkiáltott:

– Kik vagytok, kik vagytok, kérlek, akik annyi jót tesztek velem?

– Mi az ég lakói vagyunk, mondták a jótékony látogatók, akik a te segítségemmel jutottunk el a boldogságra. És most mi jöttünk hozzád hálából, hogy segítsünk neked átlépni az Örökkévalóság küszöbét, hogy kihozzuk téged erről a szorongással teli helyről, hogy bevezessünk a Szent Város örömébe.

Erre a haldokló arcát mosoly öntötte el, szeme lecsukódott, és elaludt az Isten békéjében. Lelke, mely tiszta volt, mint a galamb, az Urak Ura elé lépve annyi pártfogót és Ügyvédet talált, amennyi lelket megszabadított, és miután elismerték, hogy méltó a dicsőségre, mintegy diadalmenetben lépett be a mennybe, mindazok tapsa és áldása közepette, akiket ő hozott ki a tisztítóhelyről. Bárcsak mi is hasonló boldogságban részesülnénk egy napon!

– Meg kell mondanunk, hogy azok a lelkek, akiket a mi imáink szabadítottak ki, nagyon hálásak és segítenek minket életünk folyamán ez nagyon érezhető. Tanácsolom, próbálják ki! Segítenek minket, ismerik szükségleteinket, és sok kegyelmet eszközölnék ki nekünk.

– Akkor hát Mária, most a jobb latorra gondolok a jobb lator volt Jézus mellett a kereszten. Szeretném tudni, mit tett, miért ígérte meg neki Jézus hogy még aznap vele lesz?

– Alázatosan elfogadta a szenvedését, mondván, hogy igazságos. Bízatta a másik latort, hogy fogadja el ő is. Volt benne istenfélelem, vagyis alázatos volt. Az is fontos mikor az ember a halállal szembenéz, hogy teljesen aláveszük magunkat, Isten akarátának.

És Mária elmesélte nekünk egy négygyermekes anya szép történetét:

Az anya haldokolt s ahelyett, hogy lázadozott vagy nyugtalanzkodott volna, azt mondta az Úrnak. Elfogadom a halált, mert Te akarsz, és életemet a kezébe helyezem. Rád bízom a gyerekeimet, tudom, hogy gondoskodni fogsz róluk.

Mária azt mondta nekem, hogy amiért ilyen óriási bizalma volt Istenben, ez az asszony egyenesen a mennybe ment, anélkül, hogy áthaladt volna a purgatóriumon.

Szép példa azé a fiatalemberé is, akiről a kazetta elején beszéltünk, aki kockára tette az életét, hogy megmentse testvéreit az áradatban. Látható, hogy a szeretet, egyetlen ingyenes szeretet-gesztus rengeteg bűnt betakar, mivel ez a fiatalember elég léha életet élt, s az Úr kihasználta ezt az egyetlen tiszta szeretetpillanatot, hogy magához vegye. A fiatalember megmagyarázta Máriának, hogy talán soha nem lett volna alkalma életében ilyen nagy szeretet aktust végbevinni, és talán rossz ember vált volna belőle, és az Úr a maga irgalmasságában akkor szólította magához, amikor a legszebb és a legtisztább volt emiatt a szeretet aktus miatt. Tehát a szeretet, az alázatosság és az Istenbe vetett bizalom: ez az aranykulcs, amely lehetővé teszi, hogy egyenest a mennybe menjünk.

– Mária, mondja meg, melyek a leghatékonyabb eszközök arra, hogy segítsük a szenvedő lelkeket?

– A szentmise.

– Miért a szentmise?

– Mert Krisztus ajánlja fel magát értünk szeretetből. Ez magának Krisztusnak a felajánlása Isten részére. A legszebb ajándék. A pap Isten képviselője. De maga Isten ajánlja fel és áldozza fel magát értünk. A mise hatékonysága az elhunyt számára annál nagyobb, minél jobban becsülte az illető a misét életében. Ha valaki teljes szívéből imádkozott a misén, és amennyire ideje megengedte hét közben is eljárt oda, az nagyban hozzájárult ahhoz, hogy az érte mondott mise hatékony legyen. Itt is azt aratja az ember, amit vetett.

És hozzátennék valamit: egy szenvedő lélek a temetése napján jól látja, hogy valóban imádkoznak-e érte, vagy csak éppen elmennek a temetésére, hogy megmutassák: ott vagyunk. Csak az ima segít, a jelenlét nem, s a lelkek gyakran panaszkodnak, hogy az emberek elmennek a temetésre, de egy imát sem mondanak Istenhez, csak sokat sírnak, ez pedig felesleges.

Közbenjárás gyermekáldásért

Dicsértessék a Jézus Krisztus!

Kedves Testvérek!

A Kútvolgyi Kápolnában július első szombatján Beatrix nővér előadást tartott egy Szlovákiából, Felvidékről nagybusszal érkezett magyar zarándokcsoportnak. Elmondta a Kápolna történetét, Regőczy István atya életútját és többek között arról is beszélt, hogy Regőczy István atya nagyon erős közbenjáró gyermekáldás ügyben. A Kútvolgyi Kápolna kertjében van a sírja és mindennap, egésznap látogatható. Több történetet is elmondott Beatrix nővér arról, hogy évtizede meddőnek nyilvánított házaspároknak Regőczy István atya közbenjárására – minden orvosi beavatkozás nélkül!!! – egészséges gyermekük született, pl. pont egy évre rá ugyanazon a napon, amikor Regőczy István atya sírjánál imádkoztak, közbenjárását kérve, gyermekért. Ez engem is fellelkesített, mert több fiatalasszonyt ismerek, akik évek óta szentségi házasságban élnek és nem született gyermekük. Nem vettek részt semmiféle lombik programban, mivel ez katolikus hitünkkel összeegyeztethetetlen! Gondoltam, ha már úgyminden szombaton odajárok a Kútvolgyi Kápolnába engesztelni, 4 fiatalasszonyt „elhozok” hétről hétre Regőczy István atyához és kérem közbenjárását gyermekáldásért. Ezek után **hatodik** alkalommal készültem szombaton a Kútvolgyi Kápolnába, amikor az utcán összetalálkoztam az egyik fiatalasszony édesanyjával. Megkérdezte, hova megyek? Elmondtam, hogy a Kútvolgyi Kápolnába engesztelni és „viszem” a lányát is gyermekáldást kérve Regőczy István atya közbenjárására. Erre könnybe lábadt a szeme. Képzeld!? Csak neked elmondom, mert még nem publikus. Tegnap este felhívott a lányom telefonon és elújságolta, hogy áldott állapotban van, **6 hetes** kismama!!!! **Dicsőség és hála az Úrnak! Köszönet és hála Regőczy István atyának és Beatrix nővérnek is, aki tudomásomra hozta a lehetőséget!**

A másik három fiatalasszonyról egyelőre nem tudok. Nagyon ritkán találkozunk. Mindegyikük számára úgy kértem a gyermekáldást, hogy Isten szent akarata valósuljon meg! Csak a Jóisten tudja, hogy ki mire alkalmas, és egyedül Ő ismeri a jövőt is, de(!) a vágyat is Ő adja... Mindent Istenre bízom! Mindenesetre elhatároztam, hogy kilenc alkalommal „viszem” oda őket, az elmúlt szombaton, tegnap, a Szent Arkangyalok ünnepén volt a nyolcadik alkalom. Ha a többiekről is megtudok valamit, kiegészítem a tanúságtételemet és újra megírom.

Dicsértessék a Jézus Krisztus! Mindörökké! Ámen.

(Budapest, 2018. szeptember 30.)

Miután a fenti csoda megtörtént Regőczy István atya közbenjárására, elhatároztam, hogy minden magyar fiatalasszonyt „elhozok” szombatonként a Kútvolgyi Kápolnába, név nélkül. A Mennyei Atya úgymis ismeri őket, nekem nem szükséges tudnom a nevüket. Azóta eltelt **három hónap** és a közvetlen környezetünkben vettük észre az újabb kismamákat. Egymásután hármukkal is találkoztam és bevallom, hogy amikor imádkoztam Regőczy István atya sírjánál, konkrétan nem gondoltam rájuk. De, Istennek hála!!! Ő ismeri a neveket!!! Mindhárman elmúltak 30 évesek, több éve házások és **az első 3 hónapban** vannak. Dicsőség és hála az Úrnak!

November első szombatja óta újabb elhatározást tettem: nemcsak gyermekáldásért, hanem azért is imádkozni fogok, hogy megszűnjön Magyarországon az abortusz. Erre is kérem fogom Regőczy István atya közbenjárását.

Szűz Mária! Világ Győzelmes Királynője! Könyörögj értünk!

Dicsértessék a Jézus Krisztus! Mindörökké! Ámen.

(Budapest, 2018. november 19.)

Kasek Andrásné, Szilvi

A Szűzanya és a Szentkorona

Az utóbbi napok (2018. december) sátáni rohama közben a „tüntető” leghevesebb csoportjai a Szent Korona, a betlehemi jászol és a karácsonyfa ellen is támadást indítottak. Alpári, Jézust gyalázó káromkodásokkal fűszerezett, végtelen indulatokkal teli ordítózásuk minden magyar és keresztény – a kettő közel van egymáshoz – érzés meggyalázása volt. Nem tudni mi köze van a „rabszolga” törvénynek a kereszténység elleni harchoz, a Szent Koronához és folytathatnám tovább az elhangzott jelszavakból kikövetkeztethető célokat. Mintha a nagy francia forradalom vagy Lenin októbere esetleg Károlyi, majd a Lenin fiúk terrorja, avagy a Kádári megtorlás időszaka készülődne e tombolásban. Szerencsére nem vagyunk annyira védtelenek, mint akkor. Most is az Égiek világos üzenete utat mutatott, hogy mit tegyünk, és hogyan védekezzünk. 2018. december 14-én Mária Magdolnán keresztül a következő üzenetet olvashattuk:

A Szűzanya megjelent karjában a kised Jézussal az Országház fölött. Mindketten szomorú könnyeket hullattak. Az ég angyalai körül vették őket és együttéreztek az ő fájdalmukkal. Láttam, hogy az égiek figyelme a tüntető tömegben volt. A kis Jézus fölemelte jobb kezét és így szólt a magyar néphez:

„Gyermekeim, a Béke Királyaként szólok hozzátok. A Sátán forradalmat, polgárháborút akar kirobbantani hazátokban. Ezt az eseményt egyszerre jeleníti meg Európa több országában is, így még tovább fokozódhat a zűrzavar és a káosz. A keresztények elleni gyűlölet addig vezetett, hogy már a karácsony ünnepi előkészületeit sem tartják tiszteletben. **Atyám nem véletlenül hívott titeket nemrég ismét a Szent Koronához, mert ez a korona a Sátánnak szemet szúr. Édesanyám győzelmét a Szent Korona készíti elő. Sokan akartak ártani a koronának! Ebből ismerhetitek fel igazán, hogy ki állt a tömeg mögött. Gyermekeim, imára hívlak titeket, mégpedig a rózsafüzér imádságára!** A békemenetben imádkozva mentetek a Parlament elé. Most még nagyobb buzgósággal imádkozzatok a rózsafüzért. Akár egyénileg akár csoportosan imádkoztok, bizony mondom nektek, hogy az imának meg lesz az eredménye. Senkitől nem kérem, hogy közvetlen a tüntetők tömegébe menjen. Országotok védelmének feltétele a ti imáitokon is múlik. **Mindenki úgy segítsen a magyar nemzetben, ahogyan tud. Én minden imát meghallgatok akár otthon imádkoztok vagy akár a templomban. Áldásom veletek lesz, hiszen Magyarország sorsát Szentséges Szívemen viselem!**”

Tehát nagyon fontos megjegyezni, hogy: **Ne menjetek a tüntetők közé!** Otthonaitokban, vagy távolabbról, a háttérből imádkozzatok a rózsafüzért. **Az ima és különösen a rózsafüzér meg tudja állítani a Gonoszt!** Ne legyen kétségetek arról, hogy hazátokat nemcsak a háttérhatalom által felkészített tudatos provokátorok és lebutított, fizetett szerencsétlenek támadják, hanem rajtuk keresztül maga az **alvilág**. Cselekedeteiről ismeritek meg őket, tanít minket Jézus. Akik rombolnak, hazudnak, gyűlölködnek és agresszíven viselkednek, azok Jézus tanítása által könnyen lelepleződnek. A gonosz erők számára Szűz Mária népe és országa eleve a legnagyobb szálka. Így van ez már a paradicsomi bűnbeesés óta. Az ősi kígyó nem nyugszik és nem is akar soha, hiszen mindig a megfelelő alkalomra vár, hogy áldozatát hazugságaival megtéveszse. Ideje most érkezett el, ahogyan a természetben is a sötétség december 21-ig nő, mégis utána megérkezik a Karácsony. Ez az ünnep Jézus Krisztus születésének az ünnepe, aki a *Világ Világossága*, vagyis az a fény, mely elűzi a sötétséget.

Visszatérve címünkhöz ki kell fejtenünk: Először tán furcsának tűnhet hogyan és miért került a támadás keresztültüzébe a Szent Korona? Miért célpont? Ennek fényében érthető és világos, hogy a Mennyei Atya nem véletlenül küldött minket november végén az Országházba a Szent Korona elé. A Mennyei Atya üzenetben figyelmeztetett bennünket arra, hogy vigyázzunk, mert a Szent Korona és az általa kiábrázolt egész Nemzettest ellen készülhet támadás. A támadás most itt van. Ezt igazolja a látnok által küldött előző és

mostani üzenet is. Mellesleg a látnokok és látomások közötti eligazodást is ez megkönnyíti. Lehull a lepel mindenről. Az eleinte ködösített ellenzékiek, civil szervezetek, fehér-szalagosok, majd a mögöttük álló háttérhatalom is egyre jobban lelepleződik.

A Szent Korona a Mennyei Atya magyar néppel kötött Szövetségét és Törvényét jeleníti meg a földön: „A Magyarok maradandó és Örökös Királyságát csináló /hun/ Szent István” a Szent Koronát 1038. augusztus 14-én a Magyarok Nagyasszonyának felajánlva a Szent Szűz örökös tulajdonába helyezte. Ez kétségtelen tény, jóllehet még mindig vannak olyanok, akik ezt kétségbe vonják. A liberális tudomány számára még a Szent Istvánnak küldött pápai oklevelek sem számítanak, hát még a legendák, vagy a nép ősi és igaz emlékezete, azaz hagyománya. Ha ezek nem esnek egybe elképzeléseikkel, akkor hamisítanak, vagy nem létezőnek és mesének nevezik az igazságot. Így juthattunk oda, hogy a Magyar Tudományos Akadémia tudományos tekintélyét elveszítette és ezen felül nyelvészeti, történelmi kérdések felvetésekor a gondolkodó emberek számára nevetséges, már-már szinte csak szitokszóként értelmezhető. Visszatérve az említett dátumhoz, Szent István a Szent Koronát –amit az Isteni terv eleve neki szánt – átadta, felajánlotta a boldogságos Szűz Máriának, Ő elfogadta, így Égi s Földi Királynőnk a Szent Korona kizárólagos tulajdonosa lett. A szentek valamikori hagyatéka, ruhájuk, használati tárgyuk, csontjaik is ereklye. A Szent Korona a Magyarok Nagyasszonya tulajdonaként a *legszentebb ereklyék* között tündököl. Hozzátehetjük persze, hogy szent királyaink fejét érintve, emlékét hordozva van az ereklyének másik minősége is. Tudnunk kell, hogy Szent Koronánk az Asszony fő ellenségének első számú célpontja. Világos és egyértelmű a korona elleni dühös támadás és gyűlölet. Nekünk viszont segítségünkre van abban, hogy a frontvonalak tisztulásával láthatóvá válik, hogy ki melyik oldalon áll.

A Szent Korona a Magyarok Nagyasszonyának tulajdona, egyben Magyarország, és a Nemzet megjelenítője. Mi a Szűzanya népe vagyunk, de egészen másképpen, mint a franciák, lengyelek vagy a többi ország népénél, ahol fő közbenjáró. Boldog emlékü Mindszenty József hercegprímás világosan kifejti: „Ezt a viszonyt mindig közjogi értelemben fogtam fel, azaz a Szent Istváni felajánlás *valódi jogi értelmet hordoz.*” **A Szent Korona Szűz Máriát, mint Államfőt, Királynőt jeleníti meg!** Más szavakkal: sok ország és nép felajánlotta magát a Szűzanyának, hogy így a Mennyei Atya Királynőjének palástja és védelme alá kerüljenek. Azonban a Kárpát-medence feletti földi hatalom átadása hatalmas üdvtörténelmi jelentőségű. Azáltal, hogy Regnum Marianum, azaz Mária országa és tulajdona lettünk, egyetlenként a világon, felragyoghattott Isten országa és kegyelme a világban: „Amint a mennyben, úgy a földön

is”. Maga a Boldogasszony igazolja ezt vissza, amikor Natália nővéren keresztül kijelentette: „Országom, népem sok van, de örökségem csak egy!”

A Szent Korona a Szűzanya révén a Teremtő Istennel kötött szövetségünk záloga. Az első választott nép feladata az volt, hogy előkészítse Krisztus **földi eljövételét** és a **megváltást**, melynek pecsétje a Frigyláda. A második választott népnek 2 üdvtörténeti feladata van: Mária gyermekeként engesztelni és Jézus Krisztus közties, a felhőkön megjelenő visszatérését, országának a Regnum Christinek előkészítését segíteni. A Szent Korona ezért a végső idők koronájaként hihetetlen küldetésünket jelöli. Szépsége, formája, szerkezete, zománcképei megfelelnek e magasztos feladatnak. A hagyomány úgy tartja, hogy sugalmazott alkotás, amit egy nagy és különleges feladatra szántak. A Habsburg időkben bűnös kezek a Szűzanya képet levették és a fölötte lévő Szentlelket is letörték. Azonban hiába csonkították meg a Szent Koronát és analóg módon Magyarország területét is, a magyar nemzet éppen ezzel a szenvedéssel hozta meg áldozatát, és ezzel engesztel a világ bűneiért. Immár több mint ezer éve járja és követi fájdalmas, szenvedésekkel teli keresztútját történelmével megismételve és kiegészítve Krisztusi áldozatát. Most elérkezett az idő, mert lassan válaszút elé kerülünk. A pokol támadása a háttérben meghúzódó hatalmasságok, a megvezetett, megtévesztett emberek révén mutatkozik meg. Eddig fájdalomtól roskadozva vállaltuk a Szűzanya engesztelő országának szerepét. Most a legnehezebb időszak előtt állunk. Vajon eltudnak-e téríteni a keskeny útról? Az Új Éva gyermekeinek ki kell állnia a próbát! A kigyó sok-sok trükkkel próbálkozik, hogy megtévesszen. A jót rossznak a rosszat pedig jónak mutatja, hogy ismét bűnre csábítson. Számtalan embert megtévesztenek ezzel, kit valamilyen hazugsággal. A szándékuk az, hogy a Gonosz tervét segítsék, és végső soron – a Sötét Erők az Antikrisztus fellépését siettesék. A tét hihetetlenül nagy, így az egyéni és közösségi felelősség is az! Mindenkinél a saját feladatát kell beteljesítenie. Nekünk engesztelőknél – ha azok vagyunk – teljes erővel kell forgatnunk lelki kardunkat a *rózsafüzért*. Bűnbánat, ima, szeretet, tiszta szentségi élet, türelem és irgalom. Ez lehet a napi gyakorlat. Vizsgáljuk éberségünk, de ítélőképességünk is, mert az igazság melletti bátor kiállással nem szabad semmilyen tévedést (eretnekséget) sem hitbélit, sem erkölcsit elfogadnunk még akkor sem, ha azt egyes megtévedt egyházi vezetők sugallják.

Istenért és Hazánkért előre, ahogy Őseink mondták és nem haboztak a Máriás Zászlók alá sorakozni.

Dr. Bakos Batu

Kevéssé ismert történetek Szent Pio atyáról

Vallomások a San Giovanni Rotondó-i archívumokból

„Szóval csak álom volt, mi?”

Egy házaspár, akinek nem lehetett gyermeke, Pio atya közbenjáró imáit kérte. Az asszony rövidesen várandós lett, és nagyon félt, hogy elveszíti a babát. Már a szülés ideje közeledett, amikor egy éjjel azt álmodta, hogy a szülészeti műtőben van, és mielőtt az orvos bejött volna, meglátott egy szakállas embert, aki a műtő egyik sarkából mosolyogva tekintett rá. Ekkor felébredt. Az ismert fényképek alapján úgy gondolta, az álmában látott férfi Pio atyához hasonlított. Ezt sokaknak elmesélte; szinte rögeszméjévé vált. Néhány nap múlva fia született, és minden a legnagyobb rendben zajlott.

Néhány hónap múlva a boldog anya tervezni kezdte, hogy elmegy San Giovanni Rotondóba, hogy saját szemével lássa, csakugyan hasonlít-e Pio atya az álmában látott emberhez, s ha igen, köszönetet mondjon neki. Férje próbálta lehűteni: „Nyugodj meg – mondogatta –, csak álom volt, semmi más.” Végül mégis elutaztak. Amikor megérkeztek, a kolostorban olyan helyre álltak, ahol Pio atyának el kellett haladnia. Mikor a szent odaért, megállt a férj mellett, kedvesen ránézett, gyengéden megveregette a vállát, és széles mosollyal, csipkelődve így szólt: „Szóval csak álom volt, mi?”

(Anna Baroni vallomása, Chiavari, 1994. december 8.)

„Látod, mennyien dicsőítik a Jóistent?”

Antonio Durante kapucinus atya is megfigyelhette, hogyan olvas Pio atya a gondolataiban. Egy alkalommal, mikor a rendház előtt sétált Pio atyával, látta, milyen rajongó szeretettel veszi körül a Padrét a nép. Antonio atya arra gondolt: „Vajon hogyan tud ellenállni a hiúság és az önelégültség kísértésének?” Szinte a végére sem ért a gondolatnak, amikor a szent odafordult hozzá, és mosolyogva, gyengéden annyit mondott: „Látod, mennyien dicsőítik a Jóistent?”

(Antonio Durante atya 1912. augusztus 7-én született és 1970. június 11-én halt meg. Riccardo Geminiani kapucinus atya vallomása, Genova, 1995. április 20.)

„Szóval a lelki élet olyan, mintha üvegen mászna az ember?”

Pasquale Cattaneo atya is arról vall, hogy Pio atya a szívekben olvasott. Pasquale atya előljárói engedélyével San Giovanni Rotondóba utazott, hogy Pio atyánál gyónhasson. Odafelé a buszon alapos lelkiismeret-vizsgálatot tartott és jó elhatározásokat tett. A végén azonban, amikor a busz már a városkához közeledett, az a nyugtalanító gondolat vetett véget elmékedésének, hogy „a

lelki élet olyan, mintha üvegen mászna az ember.” A kolostorba érkezve, szólt a sekrestyés testvérnek, hogy gyónni jött Pio atyához, majd türelmesen várt a sorára. A gyónatószékre lépve köszöntötte Pio atyát, majd meggyónt, és megkapta a feloldozást. Örömmel állt fel, hogy őszintén gyónt. Mielőtt kilépett volna, még egyszer visszanezített; a Padre rámosolygott, és huncutul megkérdezte: „Szóval a lelki élet olyan, mintha üvegen mászna az ember?”

Pasquale atya úgy megdöbben, hogy szóhoz sem jutott; ám attól kezdve meg volt győződve róla, hogy Pio atyát a Szentlélek világosítja meg a lelkek vezetésére.

(Pasquale Cattaneo atya vallomása, Fiera di Primiero, 1988. július 31.)

Különleges áldás

Alma De Concini egészen Pio atyára bízta magát az Istenhez vezető úton. Íme a vallomása: „Pio atya éppen nőket gyónatott. Ott voltam a templomban, három-négy méterre tőle. Aznap nem lett volna esélyem, hogy beszéljek vele, ezért magamban kértem: ‘Atyám, küldjön nekem egy áldást, nagy szükségem van rá.’ Alighogy végére értem a gondolatnak, az atya elfordult az arcát eltakaró gyónatórácstól, egyenesen rám nézett, és keresztet rajzolt a levegőbe. Aztán visszahajolt a rácshoz, és folytatta a gyónatást.”

(Alma De Concini vallomása, Terzolas, 1995. július 23.)

„Tessék, csókolja meg, mielőtt meglegyintem!”

Egy másik asszony, Teresa Venezia gyónás után a folyosón várakozott, hogy elhaladtában megcsókolhassa Pio atya kezét. (A hívek kiváltságnak és áldásnak tekintették, ha megcsókolhatták a szent stigmatizált kezeit.) Pio atya azonban nem állt meg. Az asszony nagyon elszomorodott, és lélekben méltatlankodott. A szent ekkor visszafordult, odalépett hozzá, kinyújtotta a kezét, és atyai mosollyal ráparancsolt: „Tessék, csókolja meg, mielőtt meglegyintem!”

(Teresa Venezia vallomása, Tolve, 1986. október 19.)

„Hányszor hívtál tegnap éjjel!”

Pio atya a távolból is meghallgatta lelki gyermekeit. Valentino kapucinus atya Pio atya lelki gyermeke volt, aki rajongott lelkiatyjáért. A második világháborúban a német hadseregnek az Appennineken állomásozó szárnya kettéosztotta a térséget, elválasztva Valentino atyát délen élő családjától. Sokáig nem hallott róluk, mígnem elhatározta, hogy átvág a fronton és hazamegy. Rendkívül kockázatos vállalkozás volt, különösen télen. Néhány hasonló helyzetben lévő társával együtt vágtak neki az útnak, Isten segítségével és Pio atya közbenjárásáért fohászokodva. Egy meredek lejtőn Valentino atya rosszul lépett a

szűk úton, és a hóban csúszni kezdett lefelé. Pio atyához kiáltozott segítségért, és egyszer csak egy bokor állította meg. A többiek visszasegítették az útra, és végül sikerült észrevétlenül átjutniuk a fronton. San Marco in Lamisba érve Valentino testvér megpihent, és a közeli San Giovanni Rotondóban meglátogatta Pio atyát. Lelkiatyja, amint meglátta, így szólt: „Hányszor hívtál tegnap éjjel, de hányszor!” Aztán megölelte, és azt mondta: „Köszönjük meg együtt az Úrnak!”

(San Marco in Lamis-i Valentino atya vallomása, San Severo, 1992. április 8.)

„Az az éjszaka a tetőn!”

A következő vallomás elég mulatságos, még az érintett számára is. Nello Masini atya, a Szent József Kongregáció tagja az 1950-es években ismerte meg Pio atyát. Lelki gyermeke lett, rendkívül tisztelte, és sokszor meglátogatta San Giovanni Rotondóban.

Egyik nyáron szerzetesársaival lelkigyakorlatra mentek Venetóba. A testvérek a folyó végén egy távoli szobában szállásolták el a testes, hangosan horkoló Nello atyát, hogy senkit ne zavarjon. Egyik éjjel Nello atya kiment a mosdóba, ám véletlenül úgy magára zárta az ajtót, hogy nem tudott kimenni. Hiába kiabált segítségért, senki nem hallotta, ezért elhatározta, hogy az ablakon át kimászik a tetőre. Neki is gyürkőzött, ám százhusz kilójával beszorult a szűk ablaknyílásba. Tehetetlenségében Pio atyához fohászokodott. Kisvártatva, maga sem tudta, hogyan, kijutott a tetőre, onnan egy nyitott ablakon át a könyvtárszobába, végül vissza a saját szobájába. Másnap reggel az volt az első gondolata: „De jó, hogy Pio atya megsegített az éjjel!”

Néhány hónappal később meglátogatta lelkiatyját San Giovanni Rotondóban. A verandán imádkozó Pio atya, amint meglátta, nevetve felkiáltott: „Don Nello, Don Nello, az az éjszaka a tetőn!”

(Carla Riceputinak, a pap unokahúgának vallomása, Cesena, 2001. november 29.)

„Ha sírsz, máskor nem jövök el hozzátok”

Paolo Nigro 1940-ben fejezte be egyetemi filozófiatanulmányait. Meggyőződéses ateista volt, felesége azonban, akit árvaként kármelita nővérek neveltek, mélyen hívő. Tarantóban kezdték közös életüket. Paolo néhány év múlva súlyos mellhártyagyulladásra kapott, olyannyira, hogy 1950 tavaszán az orvosok lemondtak róla.

Áprilisban egy szombat este 10 órakor két férfi kopogtatott. Bemutatkoztak, és azt mondták, Pio atya küldte őket, hogy elmondjanak egy rózsafüzért az itt lakó súlyos betegért. Az asszony soha nem hallott még Pio atyáról, ráadásul Paolónak két hete magas láza volt, időnként delíriumos állapotba került, és

ott volt a két kicsi gyerek. Férjével megbeszélve végül mégis beengedte az idegeneket.

A két férfi letérdelt, és áhítattal imádkozta a rózsafüzért. A beteg azonban nyugtalanul azt mondogatta a feleségének: „Maria, küldd el azt a csuklyás szerzetest az ágy végéte!” Az asszony úgy vélte, férje a magas láztól hallucinál. Az ima végeztével a két férfi kérte az asszonyt, hogy fogadjon el egy kis pénzt. „Pio atya küldi. Szükségük lesz rá jövő héten a San Giovanni Rotondó-i utazáshoz, mert Pio atya szeretne találkozni a férjével. A többi meg a gyógyszerekre.”

Hétfőre a beteg sokkal jobban lett, lement a láza; az orvosok álmélkodtak. Csütörtök reggel már annyira jól volt, és annyira szeretett volna találkozni Pio atyával, hogy a két férfi taxival kivitte őt az állomásra. Estére értek San Giovanni Rotondóba. Másnap, pénteken, amikor Pio atya végzett a gyóntatással és kilépett a gyóntatószékből, Paolo azonnal felismerte, hogy ő állt az ágya lábánál. Odalépett hozzá, és zokogva térdre vetette magát. A Padre felsegítette, és – Paolo tájsházolásában – azt mondta: „Ha sírsz, máskor nem jövök el hozzátok.”

Másnap Paolo meggyónt a szentnél, akinek lelki gyermeke lett. Lánya, Santana vallomása szerint apja „más ember lett. Ettől kezdve naponta járt szentmisére és áldozott. Pio atya továbbra is mellette maradt. Olykor eljött hozzánk (lelkileg, bilokációval), hogy meglátogassa. Lábadozása idején apám néha azt mondta: ‘Santina, Pio atya a fejedre tette a kezét’. Később sokszor láttam, hogy sír a korábbi bűnei miatt. Hogy jóvá tegye, sokakat vezetett Istenhez és Pio atyához.”

(Santina Nigro vallomása, San Giovanni Rotondo, 2005. május 10.)

„Engedjétek előre azt az asszonyt!”

Rachele Ricciardi asszony gyónni szeretett volna Pio atyánál. Nagy családja volt, így rengeteg dolga közepette egy kis időt kiszakítva, sietett fel a kolostorhoz, ahol beállt a sorba a gyóntatószéknél. Akkor még nem osztottak sorszámot; mindenkinek türelemmel ki kellett várnia a sorát. Aznap olyan sokan voltak, hogy bár az asszony türelmesen várákozott, egy idő múlva az ebédfőzésre gondolva úgy döntött, hazamegy. Ekkor Pio atya félrehúzta a gyóntatószék függönyét, és kiszólt az elől állóknak: „Engedjétek előre azt az asszonyt!” Így még aznap elvégezhetette gyónását a sokgyermekes anya.

(Rachele Ricciardi vallomása, Campitello Matese, 1998. december 26.)

A vallomások Fr. Marcellino Iasenzaniri ‘Testimonies’ című gyűjteményében jelentek meg (Edizioni Padre Pio da Pietrelcina, Santa Maria della Grazie kapucinus kolostor, San Giovanni Rotondo).

<https://christiana.wordpress.com/2013/08/29/kevesse-ismert-tortenetek-szent-pio-atarol/>

2013-08-29 · by Christianae

Ördögűző ima

Ó Mária, mennyek Királynője, az angyalok Úrnője, akit Isten arra hatalmazott fel és azzal bízott meg, hogy a sátán fejét széttapossad, alázatosan kérünk, küld el szent angyalaidat, hogy szüntelenül gyengítsék a sátáni erők hatalmát és végül mind a pokol fenekére taszítsák őket. Ki olyan, mint az Isten?! Szent angyalok, kerubok és szeráfok, kérünk, szorgosan őrködjetek felettünk! Téged pedig jószágos, gyöngéd égi Édesanyánk, kérünk, szánj meg minket, és légy mindenkor a mi édes reményünk és biztos menedékünk. Amen.

Ima hazánkért és a világ vezetőiért

Urunk Jézus Krisztus! Szűzanyánk Szeplőtelen Szíve általa kérjük Irgalmas Szent Szívedet, hogy most az idők végén, küldd el szent angyalaidat hazánk küldetésének megsegítésére, Európa és a világ megmentésére. Kérünk téged, királyok Királya, hogy a Szent Korona Szent Angyalai – *Szent Mihály, Szent Gábor, Szent Rafael, Szent Uriel Arkangyalok, és Magyarország Szent Örangyala* – által állíts minden vezető politikus és egyházi elöljáró mellé egy-egy erős Szent Angyalt, aki Isten tervének megvalósulását segíti a hozzá tartozó ember lelkében.

Add meg Urunk Jézus Krisztus, hogy ezen szent angyalok sugalmazására a III. világháborút elkerülhessük, vagy legalább jelentősen csökkenthessük szenvedéseit. Ehhez kérjük, add kegyelmeidet, hogy a világi és egyházi vezetők közül minél többen meg tudják hallani szent angyalaid sugalmazásait.

Egyben kérjük Urunk és Megváltónk, hogy szent angyalaid hatékony segítségével a Neked szolgálókat és családjaikat védjed meg minden ártó erőtől. Kérjük a Szentlélek segítségét a hitben történő hűséges kitartáshoz a végső idők nehézségei közepette, hogy végül minél többen beléphessünk az emberség számára készített „*Béke és Szeretet Országába*”, Krisztus a mi Urunk által. Amen.

Az Eucharisztikus Világkongresszusra készülve



Benedek pápa a kézbeáldoztatásról

Részlet Athanasius Schneider „Katolikus Egyház, merre tartasz?” című interjúkötetéből

Fülep Dániel: *Dominus est* [Az Úr az]¹ című híres műve nagyszerű martirológiai és patológiai tanúságtétel arról, hogy a térdelve és nyelvre áldozás a Szentség vételének legméltóbb módja a Katolikus Egyházban. Kevesen tudják, hogy a könyv kéziratát elvitte az Eucharisziával foglalkozó 2005-ös szinódusra,² amelyen auditorként Ön is részt vett, és hogy a könyv magára XVI. Benedek pápára is hatást gyakorolt.

Athanasius Schneider püspök úr: Az Eucharisziával foglalkozó 2005-ös püspöki szinóduson, amelyen auditorként vettem részt, a szentáldozás mi-kéntje, valamint a kézbe áldozás problémája is napirendre került. Akkoriban

1 A püspök atya *Dominus est* [Az Úr az] című könyve 2008 tavaszán jelent meg, elsőként a szentszéki könyvkiadó gondozásában olaszul (Libreria Editrice Vaticana, Città del Vaticano 2008). Hamarosan angolra, németre, észtre, litvánra, lengyelre, magyarra és kínaira is lefordították. A könyv martirológiai és patológiai bizonyíték és tanúságtétel a katolikus egyház ősi szentáldozási gyakorlata és alapelve mellett, amely szerint a Szentség kiszolgáltatása és vétele elválaszthatatlan az Úr imádatától. A térdelve és nyelvre áldozás az Oltáriszentség vételének a legméltóbb módja, amelyben a vétel és az imádat összekapcsolódik. A kézbe áldoztatás általánosan elterjedt modern gyakorlata a valóságos jelenlétet tagadó kálvinista úrvacsoraosztással rokon.

2 A II. János Pál pápa által meghirdetett *Eucharisztia évét* a 48. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus nyitotta meg, melyet a mexikói Guadalajarában tartottak 2004. október 10–17. között, és a 2005. október 2–29. között rendezett XI. Általános Püspöki Szinódus zárta le. A szinódus témáját még II. János Pál pápa választotta: „*Az Eucharisztia az Egyház életének és küldetésének forrása és csúcsa*”.

A szinódus után adta közre XVI. Benedek pápa a *Sacramentum Caritatis* kezdetű apostoli buzdítását, melyben összefoglalta a Püspöki Szinódus utolsó közgyűlésén született reflexiókat és javaslatokat – a *Lineamentától* [Témavázlat] a *Propositionesig* [Javaslatok], figyelembe véve az *Instrumentum laboris* [Megtárgyalandó anyag], a *Relationes ante et post disceptationemet* [Beszámoló a vita előtt és után], valamint a Szinódusi Atyák, a megfigyelők és a delegált testvérek hozzászólásait is –, hogy meghatározza, milyen új eucharisztikus kezdeményezéseket és buzgóságot kell kibontakoztatni az Egyházban. (vö. SC 5)

a *Dominus est* című könyvemem dolgoztam. A szinódus alatt a Szentatya, Benedek pápa rövid kihallgatáson fogadott, ahol elmondtam, hogy nyugtalanít a kézbe áldozás gyakorlata. Megtudtam a pápától, hogy más püspökök is beszéltek neki a problémáról. Ekkor így szóltam: „*Szentatya, írtam egy könyvet a témáról. Nálam van a kézírata. Nem érdekelné?*” „*Igen, adja oda, kérem*” – válaszolta. Sajnos azonban elfelejtettem magammal vinni a kihallgatásra, ezért így szóltam a Szentatyához: „*Bocsásson meg, kérem, elfelejtettem magammal hozni a szöveget!*” A pápa így válaszolt: „*Semmi baj! Adja oda holnap a titkáromnak.*” Gondviselészerűnek tartom, hogy megfeledeztem a szövegről, mivel így este még egy kísérőlevelet is tudtam írni hozzá. Ezt a levelet írtam, melyben egy konkrét kérést is intéztem a pápához: „*Szentséges Atya, Jézus Krisztus nevében esedezem Önhöz, hogy többet ne áldoztasson kézbe, hanem csak akkor áldoztassa meg a híveket, ha térdelnek, és csak a nyelvükre.*”³ Ezt kértem tőle, majd másnap odaadtam a titkárnak a jövőbeli könyvem kéziratát és a kísérőlevelet.

Fülep: Milyen hatással volt a könyv Benedek pápára?

Schneider püspök úr: Néhány hét múlva kaptam egy levelet. Ez állt a borítón: „*Személyes és bizalmas*”. Mikor ezt láttam, lelkemben rögtön éreztem, hogy ez lesz Benedek pápa válasza a levelemre. Mikor felbontottam a levelet, XVI. Benedek pápa szavait olvastam: „*Az érvei meggyőztek. De mint Ön is tudja, erős csoportok vannak az Egyházban, amelyek nem engedik, hogy azt tegyem, amit kér tőlem.*” Majd a helyzet ismertetése után áldását adta rám. Őszintén szólva nem gondoltam, hogy a pápa meg fogja tenni, amire kértem. Aztán, néhány évvel később, 2008 elején megjelent a *Dominus est* (Az Úr az!) című könyvem a Vatikán kiadójánál olaszul. Néhány hónapra rá, 2008 Úrnapján⁴ XVI. Benedek pápa megtette, amit kértem tőle, és ezen pápasága egész hátralevő idejében sem változtatott⁵. Ettől a naptól kezdve XVI. Benedek pápa kizárólag így áldoztatott: az embereknek le kellett térdelniük egy térdepelőre, és közvetlenül a nyelvükre kellett fogadniuk az Oltáriszentséget. Nem

3 Az általános szabály ma is az, hogy a híveknek térdelve kell szentáldozáshoz járulniuk, és a nyelvükre kell fogadniuk az Oltáriszentséget (vö. RS 90). A kézbe áldoztatás engedmény (*indultum*), amelyet VI. Pál pápa alatt engedélyezett a Szentszék meghatározott feltételek mellett (az Isteniszteleti Kongregáció 1969. május 29-én közzétett *Memoriale Domini* kezdetű instrukciója az áldoztatás helyes módjáról. AAS LXI (1969) 541–547).

4 2008. május 22., csütörtök

5 2013. február 11-én XVI. Benedek pápa váratlanul bejelentette a pápai hivatalról történő lemondását a bíborosi tanács előtt (fogyatkozó erejére hivatkozva), melynek következtében „*2013. február 28-án este 8 órakor Róma és Szent Péter püspöki széke megüri, és az arra jogosultaknak új főpápasztó konklávé kell összehívniuk*”.

gondoltam, hogy megteszi. Mikor néhány nappal később egy liturgikus honlapon egy-két képet láttam róla, nem hittem a szememnek. Kimondhatatlanul boldog voltam. A képek alatt azt olvastam, hogy Benedek pápa mostantól csak így fog áldoztatni.⁶ Olyan boldog voltam, hogy fogtam magam, letérdeltem a számítógépem előtt, és elimádkoztam a *Te Deumot*. Pár héttel később Rómában jártam, és részt vettem az általános kihallgatáson. A kihallgatás végén odamentem Benedek pápához⁷, hogy üdvözöljem. Szó szerint ezt mondtam neki: „*Szentséges Atya, Isten jutalmazza meg Önt az Úrnapján történt csodáért!*” Rögtön tudta, mire célzok. Így válaszolt: „*Igen, helyénvalóbb nyelvre áldoztatni, a híveknek pedig térdelniük kell.*” Mély lelki öröm töltött el. Nem azért éreztem ezt a mély lelki örömet, mert az én elképzeléseim valósultak meg, hanem az Úr miatt, akinek joga van a legteljesebb védelemhez, és ahhoz, hogy külsőleg is a legtekélyesebb imádatban és hódolatban részesüljön, ez pedig a térdelve és nyelvre áldozás hagyományos módja.

Fülep: Mondhatjuk azt, hogy Benedek pápa a *Dominus est* hatására köteleződött el végleg az Egyház számára ma is általánosan érvényes áldoztatási szabály mintaadó gyakorlása mellett?

Schneider püspök úr: A közvetlen ok-okozati összefüggésben nem vagyok biztos, de az eredmény mindenképpen ez volt. Nem tudom, hogy a levelem miatt tette-e, vagy azért, mert mások is kérték erre. Engem mindenesetre mélységes öröm töltött el.

6 A 2008. június 14–15-ig tartó apuliai látogatása során XVI. Benedek pápa Leucában celebrált főpapi miséjén kizárólag nyelvre áldoztatta meg a híveket, akiknek imazsámolyon kellett térdelniük. Ettől a naptól fogva a Szentatya következetesen példát mutat az áldoztatás legméltóbb formájáról. A pápa szertartásmestere, Guido Marini prelátus az *L'Osservatore Romano* nevű újságnak adott 2008. június 25-i interjújában kijelentette, hogy a jövőben a pápa által addig is több ízben gyakorolt áldoztatási mód lesz a pápai misék szabályos formája, vagyis a híveknek térdelve és nyelvre kell fogadniuk az Oltáriszentséget. Guido Marini a következőket mondta: „*Ezzel kapcsolatban emlékeztetni kell arra, hogy a kézbe áldoztatás jogilag ma is kivételes engedélyhez van kötve, melyet csak bizonyos püspöki konferenciák püspökei kaptak meg. A pápa eljárása arra szolgál, hogy az egész Egyház számára érvényes általános szabály törvényi erejét nyomatékosítsa.*”

7 Joseph Ratzinger bíboros mondja: „*A szentáldozás csak akkor éri el igazi mélységét, ha az imádás hordozza és veszi körül*” (*Der Geist der Liturgie. Eine Einführung*, Freiburg 2002, 78. old., magyarul: *A liturgia szelleme*, Szent István Társulat, Budapest, 2004). A *Sacramentum caritatis* kezdetű apostoli buzdításban XVI. Benedek pápa így tanít a szentáldozásról: „*Magunkhoz venni a szent Eucharisziát azt jelenti, hogy önmagunkat az imádás állapotába helyezzük Azzal szemben, Akit magunkhoz veszünk*” (SC 66).

Fülep: A 2005-ös eucharisztikus szinóduson protestáns megfigyelők is voltak.⁸ Excellenciádnak volt egy fájdalmasan emlékezetes találkozása egy norvég lutheránus „püspökkel”...

Schneider püspök úr: Az ökumenikus küldöttség mellett ültem, akik között volt egy evangélikus püspök is Norvégiából. A kávészünetben egy kicsit elbeszélgettünk egymással, és megkérdeztem, hogyan veszik az evangélikusok az úrvacsorát. Azt mondta, hogy úgy tíz évvel ezelőttig szinte mindenki térdelve és nyelvre fogadta az úrvacsorát, ma már azonban más a szokás. Megkérdeztem, miként változtatták meg az úrvacsora szertartását. „*Ma már állva és kézbe fogadjuk az úrvacsorát.*” Érdeklődtem, miért változtatták meg a rítust. Szó szerint ezt mondta: „*Katolikus testvéreink példáját követtük.*”

8 Az új évezred eme második szinódusán, a világ 118 országából 256 szinódusi atya gyűlt össze, köztük 55 bíboros, 8 pátriárka, 82 érsek, 123 püspök, 36 püspöki konferencia elnöke és 12 szerzetes, továbbá a keleti katolikus egyházak 12 képviselője.

Mária- kegyhelyek



Mária kicsinyei

Személyes gondolatok a Máriás Mozgalomban

Rozsnyó

Rozsnyó püspöki székesegyházának a Szent Kereszt oltalmába ajánlott kápolnáját 1513-1516 között Bakócz Tamás esztergomi érsek építtette. Akkor még Rozsnyó nem volt püspöki székhely, s a plébániatemplom védelmezője kezdetektől fogva a Boldogságos Szűz Mária volt. Ekkor készült a borítón látható táblakép, amely az Atyaisten, a Szentlélek és Szent Anna társaságában ábrázolja az Istenagyát és Gyermekét. A „nagy mama” mögött álló fa ágain helyet foglaló négy, zenélő angyalka karácsonyi vidámságot áraszt. A bányászat életképei viszont a bűnbeesettség állapotát tudatosítják, hiszen „arcod veritékével eszed kenyeredet” – mondta az Úristen Ádámnak. A munka büntetés jellegét enyhíti, hogy azt is Szűz Mária és Szent Fia oltalmában végzik azok a rozsnyói polgárok, akik tíz esztendővel a mohácsi vész (1526) előtt örömmel szemléltek L.A. mester akkor elkészült alkotását. A rozsnyói Madonna közbenjárását azóta is kiterjeszti egész Gömörországra.

A hátsó borítón a Szűzanya ölében alvó Kisded a Szentföldre utaló címet tart kezében. Nagybőjt és Húsvét idején gondoljunk a Szentföldre, az annak területén élőkre. Kérjük az Istenanya közbenjárását, hogy az igazi béke mielőbb beköltözzön az emberi szívekbe. A Gyermek Jézus kezében lévő címer felső része a Szentföld öreire, a ferences szerzetesekre utal, alsó része, a Szent Sírra. Nagypénteken lélekben zarándokoljunk el a Golgotára, hogy Húsvét hajnalán ott lehessünk az üres sírnál és halljuk meg az angyalok üzenetét: „Nincs itt, föltámadt!”

Török József

Az Egyház szívében

„Szeretett fiaim, figyeljete az én szememmel, és meg fogjátok látni, miként üjul meg belsőleg az Egyház, Isten Lelkének hatalmas erejéből.

Ez még külsőleg nem látszik, mert igen sok jég takarja, és nagy sötétség borítja. Most éli át tisztulásának legfájdalmasabb pillanatait.

Anyjával együtt és az ő segítségével járja nehéz útját az Egyház a Kálvária felé, ahol ismét megfeszítik és feláldozzák sok gyermekem javára.

A Szűzanya újból rávilágít, hogy az evilági szemléletmód gyökeresen eltér az égiek szemléletmódjától. Azt kéri, hogy igyekezzünk az Ő szemével nézni és látni a dolgokat.

Hiába, hogy Egyházunkat a felszínes megközelítés szerint jég, sötétség takarja, belül mégis a Szentléle erejéből indul egy megújulás, amely végül Jézus Krisztus és a Szűzanya diadalához fog vezetni. De addig még Egyházunk jára nehéz útját a Kálvária felé (ez 40 évvel ezelőtt hanzott el). Ma már talán kimondható, hogy a Kálvárián van Egyházunk, a ma tapasztalható igen sok zavarodottság révén.

Krisztus misztikus testének, az Egyháznak is át kell élnie azt, amit Krisztus átélt. Az Egyházat (evilági szempontból) meg kell, hogy feszítsék, fel kell, hogy áldozzák, ahogy annak idején Krisztusnak is vállalnia kellett a megfeszítést, a feláldoztatást. De ahogy Krisztus áldozata meghozta nekünk az üdvösséget, úgy az Egyház ezen áldozata is igen sok lélek megmentését fogja szolgálni. Így válik ez az áldozat a Szűzanya sok gyermekének javára.

De lépjete be velem az Egyház szívébe. Itt már bekövetkezett Szívem diadala. Bekövetkezett a Szentatya személyében és életében, akit az életszentség magas fokára vezettem mindennapos feláldoztatásában, ez juttatja el őt az igazi vértanúságra.

Öröm tölti el az ember szívét, hogy már 40 éve, ki tudta jelenteni a Szűzanya, hogy bekövetkezett az Egyház szívében az Ő Szívének diadala.

VI. Pál pápával kapcsolatban – súlyponttal bíborosi korszakára – igen sok negatív cselekedetet jegyeztek fel, különösen a kommunistákkal való együttműködése terén. Ezt a hozzáállását azonban Jézus Krisztus és a Szűzanya megváltoztatta, pápaságának utolsó évei az ő megtérése, a tiszta hitért való küzdelme jegyében zajlottak. Ez nagy öröm számunkra, nagy biztatás, hogy bárki, még egy pápa is megtérhet, ha kiimádkozzuk a kegyelmeket ehhez!

A pozitív változás nem csak VI. Pál pápában történt meg, hanem ahogy olvashatjuk a Szűzanya üzenetében, sok papban és hívőben is megtörtént, és meg is történhet napjainkban is.

Bekövetkezett szeretett fiaim életében, akik Szeplőtelen Szívemnek ajánlották fel magukat. Napról napra többen lesznek. Nézzétek: bennük erősödik a fény, a szeretet, a hűség és a szentség, az Evangélium melletti hősiesség tanúságátétel.

Kicsinységük ellenére bennük tükröződik ragyogásom. Vezetéssel és neveléssel ők válnak az egész Egyház megújulásának új apostolaivá. Ők az Egyház szívében és égi Édesanyátok Szívében vannak.

Ez a diadal bekövetkezett sok Istennek szentelt személy életében, akik szerető és erőteljes biztatásomra visszatértek, hogy nagylelkűen szerzetesi hivatásuknak éljenek, Jézust követve és tisztán, szegényen, egész a kereszthalálig követve Őt.

Bekövetkezett sok hívő életében, akik példás lelkesedéssel válaszoltak Édesanyátok felszólítására, és most mindenkinek jó példát adnak.

Mindezekben a gyermekeimben most következik be Szeplőtelen Szívem diadala: ezért ők mintegy a megújult Egyház szívét alkotják.

Papjainkban és bennünk is bekövetkezhet napról napra ez a pozitív változás, illetve megerősödhet hitünk, különösen akkor, ha kellően kicsinyek tudunk maradni, és a Szűzanya szívére tudunk hagyatkozni. Így tudunk a Szűzanya Szívébe kerülni, ott maradni, és ezáltal kovászként hatni környezetünkre. Így tudjuk előkészíteni a Szűzanya Szívének diadalát.

Általuk az én munkám kezdődött meg, és már nincs sok idő teljes győzelmemig, mert amikor a szívből szétárad ez az élet a szervezet minden részébe, akkor ismét kivirágzik az Egyház.

Isten Lelkének erőteljes hatására földjén gyors rügyfakadás indul, és az Egyházat soha nem látott ragyogás tölti be.

Az Egyház maga lesz a fény a föld minden nemzete számára, akik hozzá fognak igazodni az Isten dicsőítésében.” (1978. augusztus 5.)

Nyilván ez a gyors rügyfakadás Egyházunk keresztre feszítése után következhet be, de biztos, hogy be fog következni, mert a Szűzanya ígéri. Hogy

addig mennyit kell még szenvednünk, engesztelnünk, azt nem tudhatjuk, de ha szívből kitartunk Jézus Krisztu és a Szűzanya mellett, akkor részünk lehet a Szűzanya Szaplótelen Szívének nagy diadalában is, melynek módját és idejét nem tudhatjuk.

„...Csak a kicsinység és a gyengeség az, ami anyai szeretetemet felétek fordítja...

Velem élted át azokat a fájdalmas pillanatokot is, amelyeket most él át az Egyház legfőbb pásztora, Fia, Jézus helytartója, VI. Pál pápa halála miatt. Valóban nagy ajándék volt ő, akit Jézus Szíve ajándékozott az Egyháznak.

Küldetése betelt. Miként ezen a földön igen közel voltatok hozzá imádságotok és szeretetetek által, úgy lesz most ő közel hozzátok hathatós közbenjárása által, hogy segítsen küldetéseteket megvalósítani.” (1978. augusztus 9.)

Csak a kicsinység és a gyengeség az, amely hatékonyan tudja segíteni a Szűzanya ügyét – az evilági látszat ellenére. Jó tudnunk, hogy VI. Pál pápa is az értünk közbenjárók között van. Hívjuk meg rendszeresen segítségül a szenteket, a szent őrangyalunkat, és ajánjuk fel magunkat rendszeresen a Szűzanya Szeplőtelen Szívének, hogy ebben a zavaros világban minél inkább az igaz, tiszta hit útján tudjunk maradni!

Jánossy Gábor

(Gobbi atyán keresztül kapott üzenet alapján.)

A r ó z s a f ü z é r

Szent Mihály arkangyal rózsafüzére

Melyet Szent Mihály Arkangyal adott a *Mont Saint Michel-en* Chaterine-nak 2004. aug. 18-án. Ez a rózsafüzér félelmetes fegyver lesz számotokra, mert biztosak lehettek benne, hogy mihelyt ezt imádkoztátok, mellettetek vagyok, és amellet, akiért imádkoztátok.”

Bevezetés: Hiszekegy... Miatyánk... Üdvözlégy...(3x)

Tized (5x): Szent Mihály... Szent Mihály...(10x)

Nagy (önálló) szemre: Szent Mihály Arkangyal, a Mennyei Seregek Vezére, Te, aki a gonosz erőinek legyőzésére vagy kiválasztva, Te, aki előtt minden ellenség meghátrál, jöjj segítségünkre, oltalmazz minket, taszítsd el és tartsd távol tőlünk mindazt, ami akadályozhatja előrejutásunkat és haladásunkat a hit és a szentség útján. Éles kardoddal szúrd át azt, aki el akar szakítani Édesanyánktól, a Boldogságos Szüzanyánktól! Vigyél minket közelebb az Örök Atyához, hogy – mint a mennyek Országának örökösei – egy kor majd Vele lakozhassunk.

Kis szemekre (10x):

Szent Mihály Arkangyal, a Mennyei Seregek Vezére!
Oltalmazz minket, védj meg minket, jöjj segítségünkre!

Befejezés:

Szent Mihály Arkangyal, az Atyaisten kegyelméből együtt kiáltjuk Veled az égbe: „*Ki olyan, mint az Isten?*”

Segíts, hogy mindig a jót válasszuk, és elutasítsuk mindazt, ami rossz, mindazt, ami Isten Szívét megsebezheti. Segíts, hogy méltók lehessünk keresztiségünkhöz, s ha elérkezik az idő, Atyánk mellett uralkodva könyöröghessünk a lelkekért, akik eltávolodtak Isten Országától.

Szent Mihály Arkangyal! Bízunk Benned, és hiszünk végtelen hatalmadban, mit a lelkek megmentésére és a gonosz erőinek legyőzésére kaptál Isten-től. Ámen. Köszönjük, Szent Mihály.